

Західне Українське Євангельсько-Баптистське об'єднання, США

ВІСНИК

духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

4 (94) | 2007

THE WESTERN UKRAINIAN EVANGELICAL BAPTIST CONVENTION, INC. in the USA

**Один Господь, одна віра,
одне хрещення**

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

Духовно-будуюча стаття

Другий прихід Христа 4

І. М. Колесников

Духовно-збудовуюча стаття

Тяжкі часи 6

О. Роцук

Бібліотека проповідника

Між двома Заповідями 7

Життя церков об'єднання

Мамо, я хочу на небо! 10

Павло Сургай, м. Лос-Анджелес

Хрещення у Ванкувері... 15

Вісім з місіонерських полів

Місія "Добрий Самарянин" 14

Репортаж із Єгипту 18

Павло Зинич

Заклик
до посту
і МОЛИТВИ
стор. 23

Сторінка для сестер

Більше тисячі християн прийшли
подивитися на «невидимі руки»
Віри Кушнір 22

Юлія Марук

Літературна сторінка

На небо до Ісуса 26

Християнська сім'я

Жахлива реальність 24

Юлія Марук

Західне Українське Євангельсько-Батистське
об'єднання, США

ВІСНИК
духовно-просвітницький інформаційний журнал
ПРАВДИ

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. in the USA

Головний редактор: Ігор ЗАВІРЮХА

Тел.: (253) 347-6600 | igorz7@hotmail.com

Відповідальний редактор:

Петро ЧИКЕРЕНДА

тел. (253) 335-7124,

e-mail: music5tanya@yahoo.com

Літературний редактор:

Наталя КОРНАЗЕВИЧ

тел. (253) 266-8367,

e-mail: natafedak@yahoo.com

Дизайн: Андрій ТРИГУБА

e-mail: atburn@gmail.com

Набір тексту: Ольга ВОЛЧКОВА

kovcheg2001@ukr.net

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В США

та в ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ:

Василь Куманський: 5540 Date Ave., Sacramento,

CA, 95842, USA | (916) 723-9243

e-mail: vasyel@netzero.net

Жанна Шевчук: тел.: (916) 532-4914

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В УКРАЇНІ

та країнах СНД:

Леонід Кришчук, тел. 8 (050) 378-02-33,

e-mail: krishchuk@gmail.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Herald of Truth

37603 28th ave. S

Federal Way, WA 98003 USA

fax (253) 939-3015, tel. (253) 835-2182

Журнал видається на добровільні пожертви та кошти передплатників. річна ціна з пересилкою становить - \$25, бажаючи підписатися на журнал, надсилайте свої пожертви на адресу:

5540 Date ave. Sacramento, CA 95842 USA.

ПІДТРИМАЙТЕ ПРАЦЮ ОБ'ЄДНАННЯ ПОЖЕРТВАМИ:

5540 Date Ave. Sacramento, CA 95842, USA

При передруку посилання на "Вісник правди" обов'язкове. Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються. Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Підписано до друку з оригінал-макету _____.07. формат 84x106/16. Бумага Velart. Друк офсетний. Усл. печ. л. 8. Усл. кр.-отт 16. Уч.-изд. л. 2,8. Кількість 800 прим. Віддруковано: Україна, м.Луцьк, вул.Стуса, 3

Вітаю Вас словами Господа нашого Ісуса Христа "Мир Вам".

За останніх 100 років світ дуже змінився. Науковий прогрес досягнув небувалої висоти. Люди на протязі 100 років їздили на конях, спілкувалися через листи, які доставлялися з Америки до Європи протягом декількох місяців, і навіть не могли уявити, що за 100 років все докорінно зміниться. Людина почала використовувати атом, перемогла електрон, перемогла багато хвороб, дослідила таємниці природи від найменшого нейтрону до гігантських галактик, дала в розпорядження людства масу технічних приладів, даючи можливість жити з комфортом. Якщо ви захочете перерахувати всі досягнення в основних напрямках, про які людина мріяла завжди, тобто, — це швидше передання інформації, можливість швидко долати великі відстані, — то для нас не вистачить сторінок у журналі.

Найбільшого прогресу досягнуто в переданні інформації:

телефони, телевізори, комп'ютери, електронна пошта за лічені секунди дозволять вам зв'язатись з багатьма людьми одночасно в різних кінцях світу. Наплив інформації настільки великий, що прочитавши газету "New York Times", ви отримаєте інформації більше ніж людина Середньовіччя отримувала за своє життя.

Але все це не приносить повної радості, щастя і миру для людини, тому що вона втратила спілкування з Творцем.

Тисячі різних думок силуються проникнути у наш розум і серце, намагаючись заглушити (ту одну вірну думку від Бога) Божий голос. Як необхідно усім нам просити у Господа мудрості, щоб відрізнити і чути Його Слово, розуміти Його волю та виконувати накази Господні. Отож, пропоную усім нам шукати Бога, як шукав Його Давид. "Боже — Ти Бог мій, я шукаю від рання Тебе, душа моя прагне до Тебе..." (Псал. 62:2).

Божих благословінь Вам — дорогі читачі!

*Відповідальний редактор
Петро Чикеренда.*

Другий прихід Христа

Другий прихід Христа — це найбільша надія християн. Вони терпляче чекають другого приходу Господа. Про цю подію всебічно роз'яснено та освітлено в Новому Завіті.

Та релігійні вожді й учителі обґрунтували безліч додаткових вчень і ведуть спекуляції, зводячи в оману своїх послідовників. Наприклад, послідовники релігії Олени Уайт декілька разів виходили назустріч Христу, Котрий ніби приходив. Аматори вчення Толстого перестали їсти м'ясо, і проголосили гасло “Не вбий!” І цим засуджують увесь світ за вбивство тварин для їжі. Є ще більш крайні вчення й релігійні прояви. Біблія ясно оповідає

, що жодна людина не знає часу і дати, коли Христос прийде.

“А про день той й годину не знає ніхто: ані Анголи небесні, ані Син, лише Сам Отець.” (Мтв. 24:36). Апостоли Павло й Петро описують час другого приходу Господа, порівнюючи із часом, коли злодій приходить вночі, коли ніхто не очікує його (1 Сол.5:2, 3; 2 Пет.3:10).

Чому й для чого Христос прийде знову? — Воскресити мертвих (Ів. 5:25,

29); — судити всіх людей (Юди 14, 15) нагородити праведних (Мтв. 25:31-34); покарати непокірливих (Мтв. 25:31, 33, 34); — зруйнувати світ, спалити всі діла земні разом із землею (2 Пет. 3:10); — вручити царство Батькові (1 Кор. 15:24) — так свідкує Біблія.

Ознаки Свого другого приходу відкрив і пояснив Сам Господь. Апостоли також постійно нагадували про прихід Господа Ісуса. Апостол Павло пояснює переконливо, що яким доказом і ві-

рною ознакою другого приходу Христа буде служити відступництво християн від віри, від правди. Він дуже характерно описує й переконливо попереджає християн не потрапити в оману звабників: “Хай ніхто жадним способом вас не зведе! Бо той день не настане, аж перше прийде відступлення, і виявиться беззаконник, призначений на погибіль, що противиться та несеться над усе, зване Богом чи святощами, так що в Божому храмі він сяде, як Бог, і за Бога себе видаватиме.” (2 Сол. 2:3, 4). Апостол Петро також сповіщає про ознаки другого приходу Христа: “Насамперед знайте оце, що в останні дні придуть із насмішками глузії, що ходитимуть за своїми пожадливостями, та й скажуть: Де обітниця Його приходу? Бо від того часу, як позасинали наші батьки, усе залишається так від початку творіння.” (2 Петр. 3:3, 4).

Ще одне зазначає Слово Боже для нас. Всі вказівки Господа й пророкування апостолів з великою ясністю попереджають, що всі, хто чекає на прихід Господа, не всі правдиві; дуже багато хто не вірить, а деякі навіть псують Писання. Так звані “Єгови́сти”, наприклад, постійно стверджують, що Він уже прийшов. Дуже важливо нам очікувати Його терпляче, по Його вказівках. Як Христос повернеться, то усі будуть Його бачити, говорить Писання. А деякі вчать, що Він уже прийшов і суд почався.

Усі помилкові вчення створюються через віднімання або додавання до існуючого тексту Священних Писань, та перекручування слів Біблії. “Ото Він із хмарами йде, і побачить Його кожне око, і ті, що Його прокололи були, і всі племена землі будуть плакати за Ним. Так, амінь!” (Об’явл. 1:7).

Сам Ісус сказав: “Бо як блискавка та вибігає зо сходу, і з’являється аж до заходу, так буде і прихід Сина Людського.” (Матв. 24:27). Він прийде з ангелами, — “Бо прийде Син Людський у славі Свого Отця з Ангелами Своїми, і тоді віддасть кожному згідно з ділами його.” (Матв. 16:27). Апостол Юда пише, що Господь прийде з безліччю ангелів (Юд. 14). Із другим приходом Христа всі мертві воскреснуть (1 Кор. 15:23).

Про воскресіння мертвих теж складено багато передань і ще деякі стверджують, що суд давно тягнеться. Христос сказав: “Не дивуйтеся цьому, бо надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять ті, що чинили добро, на воскресення життя, а котрі зло чинили, на воскресіння Суду.” (Іван. 5:28, 29).

Самі переконливі докази Його приходу записані в Посланні до Солунян: “Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й zostались, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіди будемо з Господом.” (1 Сол. 4:16, 17).

Погляньмо, які яскраві ознаки Його приходу відомі в наступних ілюстраціях: 1) Христос повернеться при голосі Архангела й Божій сурмі; 2) мертві в Христі воскреснуть; 3) ми, живі, разом з ними будемо піднесені; 4) зустріч відбудеться на хмарах. Бог завчасно сповіщає про це: “День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії, розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять... А коли все оце поруїнується, то

бесних із великою потугою й славою.” (Матв. 24:30).

Праведники опиняться праворуч, а всі інші — по ліву сторону. Дізнатися хто є праведник — завжди неважко, ні зараз, ні наприкінці віку. Щоб у наші дні зробити визначення про відповідність стандарту Слова Божого, апостол Іван пише: “Цим пізнаються діти Божі та діти дияволові: Кожен, хто праведности не чинить, той не від Бога, як і той, хто брата свого не любить!” (1 Іван. 3:10). Коли станемо на суд Божий, то праведники підуть у життя вічне, а грішники у вічні муки. Христос Сам розповів про це завчасно.

Усі інші форми суду — видумки релігійних вождів. Вони тільки важливі в очах релігійних людей.

Праведники назавжди оселяться в оселях Батька, і будуть перебувати й жити в невимовній красі й блаженстві.

“Хай ніхто жадним способом вас не зведе! Бо той день не настане, аж перше прийде відступлення, і виявиться беззаконник, призначений на погибіль, що противиться та несеться над усе, зване Богом чи святощами, так що в Божому храмі він сяде, як Бог, і за Бога себе видаватиме.” (2 Сол. 2:3, 4)

якими мусите бути в святому житті та в побожності ви, що чекаєте й прагнете скорого приходу Божого дня, в яким небо, палючися, зникне, а розпалені стихії розтопляться?” (2 Пет. 3:10-12). Цей тимчасовий світ разом з жителями закінчить своє існування. Він ріг спасіння підніс нам у домі Давида, Свого слуги, як був заповів відвіку устами святих пророків Своїх, що від ворогів наших визволить нас, та з руки всіх наших ненависників” (Лук. 1:69-71). Багато й інших місць Нового Завіту, як і Старого, вказують, що прийде Рятівник. Народ Ізраїльський з великою пильністю чекав такого Рятівника, але коли Він прийшов, (царство ж Його виявилось духовне), то духовенство підняло проти Нього народ, віддали Його в руки беззаконних, а ті розіп’яли на хресті.

Суд. Суд народів усіх століть буде також супроводжуватися Його другим приходом. “І як людям належить вмерти один раз, потім же суд” (Євр. 9:27). “Бо мусимо всі ми з’явитися перед судовим престолом Христовим, щоб кожен прийняв згідно з тим, що в тілі робив він, чи добре, чи лихе” (2 К. 5:10).

“І того часу на небі з’явиться знак Сина Людського, і тоді заголосять всі земні племена, і побачать вони Сина Людського, що йтиме на хмарах не-

Це надія християн, і вона, ця надія, окрилює й надихає нас. Ми не перші й не останні виявляємо цікавість до життя, що піде за розлукою з нашим тілом. Цим питанням цікавилися в усі століття, всі народи, і особливо представники древніх цивілізацій. В історії людства не було такої епохи, коли б питання про існування загробного життя було всіма людьми остаточно визначене, або ж раз і назавжди всіма відкинуте і забуте. Навпаки, тема ця постійно тривожила серця й хвилювала розум людей, що жили за 5 000 років до різдв Христа, та 2 000 років після, і продовжує ще більше й глибше займати увагу представників атомного віку. Тема про загробне життя була завжди однаково велика, близька людям малограмотним і світилам науки. Чи можна про це не думати? Понад 6 мільярдів людей, що населяють нині нашу планету, насолоджуються благами життя, відійдуть у вічність.

Подумайте, як довго й старанно готуються до життя, і таке коротке саме життя. Довгі збори, але короткий шлях. Бог готовий нам допомогти в переселенні у нові оселі, і дати нове життя вічне.

І. М. Колесников
Переклав з російської Олег Рошчук

Віруючі багатьох віросповідань єдині в тому, що настав останній час благодаті Божої. На сторінках Нового Завіту Дух Святий відкриває ознаки, за якими ми можемо пізнати останній час. (Мт. 24, Мк. 13, Лк. 21). У 2 Посланні до Тимофія ми читаємо, що однією з ознак останніх днів є те, що “настануть тяжкі часи”. “Що ж це за тяжкі часи?”

Апостол Павло описує Тимофію умови, які будуть у світі перед приходом Господа. Зокрема, дає характеристику християн. Дуже прикро те, що цей список гріхів багато в чому збігається з описом нечестивих поганів у 1 розділі Послання до Римлянам. “Вони повні всякої неправди, лукавства, зажерливості, злоби, повні заздрості, убивства, суперечки, омани, лихих звичаїв, обмовники, наклепники, богоненавидники, напасники, чваньки, пишні, винахідники зла, неслухняні батькам, нерозумні, зрадники, нелюбовні, немилостиві. Вони знають присуд Божий, що ті, хто чинить таке, варті смерті, а проте не тільки самі чинять, але й хвалять тих, хто робить таке”. (Рим. 1:29-32) Разюче те, що в останні дні стан тих, що претендують на ім'я християнина, буде таким же, як і стан поганів з їхньою дикістю й нецивілізованістю. Тут є над чим задуматися. Останні дні, про які говориться, — це дні між періодом апостолів і моментом, коли Христос прийде, щоб установити Своє Царство.

Читаючи ці вірші, мимоволі дивуєшся тому, як часто в них зустрічається поняття: “люблячі, самолюбні, грошлюбні, нелюбовні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога”.

Апостол Павло, даючи характеристику християнам останніх днів, використовує певні риси. Для того, щоб нам краще було зрозуміти їх значення, прочитаємо опис цих слів із “Великого тлумачного словника сучасної української мови”, а також що каже Біблія:

САМОЛЮБНІ — люди егоїстичної вдачі; себелюби. “Нехай не шукає ніхто свого власного, але кожен для ближнього!” (1Кор. 10:24) “Бо весь Закон в однім слові міститься: Люби свого ближнього, як самого себе!” (Гал. 5:14)

ГРОШОЛЮБНІ — ті, хто прагне до наживи і над усе любить гроші. “Будьте життям не грошлюбні, задовольняйтеся тим, що маєте. Сам бо сказав: Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе!” (Євр. 13:5) “Бо корень усього лихого то грошлюбство, якому віддавшись, дехто відбилась від віри й поклав на себе великі страждання”. (1Тим. 6:10)

ГОРДІ, ЗАРОЗУМІЛІ — це ті, які мають про себе надмірно високу думку й зневажливо, звиско ставляться до інших, пихаті; які поведяться гордовито, занадто

Тяжкі часи

Характеристика християн останніх днів

“Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошлюбні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога, вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися. Відвертайся від таких!”
(2Тим. 3:1-5)

самовпевнено, вважаючи себе в чому-небудь вищими від інших. “Та ще більшу благодать дає, через що й промовляє: Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать”. (Як. 4:6) “Страх Господній лихе все ненавидіти: я ненавиджу пиху та гордість, і дорогу лиху та лукаві уста!” (Пр. 8:13)

БОГОЗНЕВАЖНИКИ (злі на мову) — лихослови, аматори богозневаг, образливих, презирливих мовлень. “Нехай жадне слово гниле не виходить із уст ваших”. (Еф. 4:29).

БАТЬКАМ НЕСЛУХНЯНІ — недисципліновані, неслухняні, що не усвідомлять свій борг, неприборкані. “Діти, слухайтеся своїх батьків у Господі, бо це справедливо! Шануй свого батька та матір це перша заповідь з обітницею, щоб добре велося тобі, і щоб ти був на землі довголітній!” (Еф. 6:1-3)

НЕВДЯЧНІ — які не відчувують і не виявляють вдячності. Які не виправдовують затрачених на них зусиль. “Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі”. (1Сол. 5:18). Дякуйте Господу, добрий бо Він, бо навіки Його милосердя! (Пс. 105:1)

НЕПОБОЖНІ, НЕЧЕСТИВІ — це ті, які відкинули всяке благочестя й шанобливість, для них немає нічого святого. “Він ноги святих Своїх стереже, нечестиві ж погинуть у темряві, бо сильним не із сили стає чоловік”. (1Сам. 2:9)

НЕЛЮБОВНІ, НЕДРУЖЕЛЮБНІ — які неприязно, недоброзичливо, вороже ставляться до когонебудь.

“Братолубство нехай пробуває між вами! Не забувайте любови до приходнів, бо деякі нею, навіть не відаючи, гостинно були прийняли Ангелів”. (Євр. 13:1, 2)

ЗАПЕКЛІ, НЕПРИМИРЕННІ — це невблаганні, які відкидають усяке речення про висновок миру. “Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть”. (Матв. 5:9) “Пильнуйте про мир зо всіма, і про святість, без якої ніхто не побачить Господа”. (Євр. 12:14)

ОСУДЛИВІ — це ті люди, які люблять осуджувати, обмовляти кого-небудь. “Отож, не будемо більше осуджувати один одного, але краще судити про те, щоб не давати братові спотикання та спокуси”. (Рим. 14:13).

“Не обмовляйте, брати, один одного! Бо хто брата свого обмовляє або судить брата, той Закона обмовляє та судить Закона. А коли ти Закона осуджуєш, то ти не виконавець Закона, але суддя”. (Як. 4:11)

НЕСТРИМЛИВІ, РОЗБЕЩЕНІ — люди неприборканих страстей, розпусники. “Хіба ви не знаєте, що неправедні не впадуть у Божого Царства? Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники...” (1Кор. 6:9) “Утікайте від розпусти. Усякий бо гріх, що його чинить людина, є поза тілом. А хто чинить розпусту, той грішить проти власного тіла”. (1Кор. 6:18)

ЖОРСТОКІ — які виявляють суворість, різкість, немилосердність, лютість; безсердечні, безжалісні. Які виражають злобу, грізні. “Усяке подратування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка нехай буде взято від вас разом із усякою злобою”. (Еф. 4:31)

ЕНАВІСНИКИ ДОБРА — це ті, що ненавидять все добре; повстають проти добра в будь-якій його формі. “Горе тим, що зло називають добром, а добро злом, що ставлять темноту за світло, а світло за темряву, що ставлять гірке за солодке, а солодке за гірке!” (Іс. 5:20) “Навчіться чинити добро”. (Іс. 1:17)

ЗРАДНИКИ — віроломні, ненадійні. “І Ти, Господи, Боже Саваоте, Боже Ізраїлів, збудися, щоб покарати всіх поган, і не помилуй нікого із зрадників злих!”. (Пс. 58:6)

НАХАБНІ — це зухвалі, свавільні, необачні люди. “То вміє Господь рятувати побожних від спокуси, а неправедних берегти на день суду для кари, а надто тих, хто ходить за нечистими пожадливістями тіла та погорджує владою; зухвалі свавільці, що не бояться зневажати слави”. (2Петр. 2:9, 10)

БУНДУЮЧНІ — це самовдоволені, претензійні, багато про себе думають. “Перед загибллю гордість булає, а перед упадком бундючність”. (Пр. 16:18)

БІЛЬШЕ ЛЮБЛЯТЬ РОЗКОШІ, АНІЖ ЛЮБЛЯТЬ БОГА — це ті, що люблять тілесні задоволення, а не Бога, хто полюбив цей світ. “Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любити хто світ, у тім немає любови Отцівської, бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиха життєва, це не від Отця, а від світу. Минається і світ, і його пожадливість, а хто Божу волю виконує, той повік пробуває!” (1Ів. 2:15-17). “І приймуть за плату за лихі вчинки. Вони повсякденну розпусту вважають за розкіш; самі бруд та неслава, вони насолоджуються своїми оманами, бенкетуючи з вами” (2Петр. 2:13).

МАЮТЬ ВИГЛЯД БЛАГОЧЕСТЯ, АЛЕ СИЛИ ЙОГО ВІДРЕКЛИСЯ — зовні ці люди начебто релігійні. Вони говорять про свою причетність до християнства, але їхні справи заглушають їхні слова. Їхнє нечестиве поводження свідчить про те, що вони живуть у неправді. Ніщо не підтверджує присутності в їхньому житті сили Божої. Вони подібні до фарисеїв за часів Ісуса Христа! Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що чистите зовнішність кухля та миски, а всередині повні вони здирства й кривди! Фарисею сліпий, очисти перше середину кухля, щоб чистий він був і назовні! Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що подібні до гробів побілених, які гарними зверху здаються, а всередині повні трупних кісток та всякої нечистоти! Так і ви, назовні здаєтеся людям за праведних, а всередині повні лицемірства та беззаконня!” (Матв. 23:25-28).

Жах охоплює серце, коли перечитуєш характеристику християн останніх днів. Розумом не можна збагнути, невже це риси християн, адже і у святих людей ці риси вважаються негативними. А вони притаманні християнам наших днів. Можливо хто із нас має ці риси?...

А нам належить бути: “Але ти, о Божа людино, утікай від такого, а женися за правдою, благочестям, вірою, любов'ю, терпеливістю, лагідністю!”

(1Тим. 6:11). “Отож, умертвіть ваші земні члени: розпусту, нечисть, пристрасть, лиху пожадливість та зажерливість, що вона ідолослуження”. (Кол. 3:5) “Отож, зодягніться, як Божі вибранці, святі та улюблені, у щире милосердя, добротливість, покору, лагідність, довготерпіння”. (Кол. 3:12) “І нехай мир Божий панує у ваших серцях, до якого й були ви покликані в одному тілі. І вдячними будьте!” (Кол. 3:15)

(цитати із Біблії — переклад Івана Облія) О. Рошук

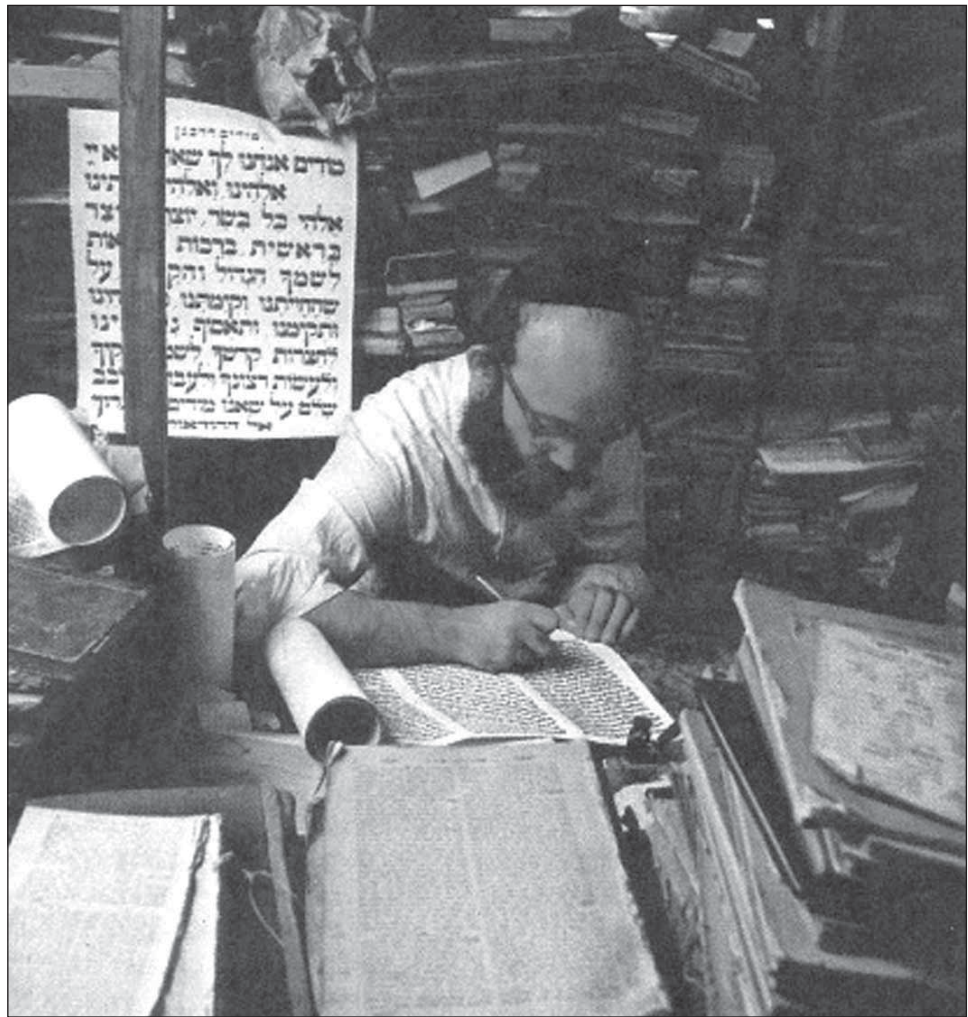
Пророк Єзекиїль, невідомий нам автор книг Царів та багато інших пророків та істориків древнього Ізраїля переконливо роз'яснили народу, що вавилонський полон був Божим покаранням за непослух (непокору). Тому ізраїльтяни, які повернулися на батьківщину, мали намір надати в точності виконувати Божі закони.

У них не було царя, і їхнім головою став первосвященик, якому допомагав новий суспільний прошарок "книжників" — знавців біблійних законів. Юдеї добре засвоїли урок історії і перестали поклонятися ідолам (бавванам). Проте пророки залишалися незадоволеними: народ неохоче відбудовував Храм і не бажав платити десятини.

Община вигнанців, які повернулися, нараховувала, вірогідно, близько 75000 чоловік. Члени її надавали великого значення тому, щоб відрізнитися від оточуючих народів.

Вибраність євреїв особливо підкреслювали три речі: суворе дотримання суботи, обряд обрізання та закони про їжу.

Агг.1; Мал.3:7-11; Неем.13:15-17; Іс.56:6-7; 1М.17; 3 М.11; (див. також Дан.1)

Час "між Заповітами" відзначений рішучістю юдеїв коритися всім заповідям Закону. Книжники з великою старанністю переписували книги Закону і пояснювали їх народу.

Між двома Заповітами

ІСТОРІЯ ЮДЕЇВ ПІСЛЯ ПОЛОНУ

Перший період

Вцей період єврейська держава була однією з провінцій Перської імперії, яка виникла у 539 р. до Р.Х., коли Кір Великий захопив Вавилон і став спадкоємцем його володінь. На відміну від вавилонян, перси заохочували розвиток місцевого самоуправління національно-територіальних утворень і поважали чужі релігії. Вони

навіть виділяли кошти на утримання Єрусалимського Храму.

Езд.1; 6:1-12

Другий період

Цей період розпочався із завоюванням Персії у 331р. до Р.Х. Олександром Македонським. Почала збуватися мрія Олександра про створення світової імперії з пануванням грецької культури та грецької мови. Проте

сам Олександр Македонський не побачив плодів своїх діянь — через кілька років після перемоги над персами, він помер, і створену ним імперію поділили між собою його полководці.

Палестина протягом століть залишалася спірною територією. В третьому столітті до Р.Х. її контролювали із Олександрії царі елліністичного Єгипту. У друго-

му столітті до Р.Х. — царі із династії Селевкідів, які правили в сирійському місті Антіохія. В той час найбільший вплив на юдейську релігію мала грецька культура (еллінізм).

На початок другого століття до Р.Х. з'явилося багато юдеїв, які жили головним чином поза межами Палестини і розмовляли тільки грецькою мовою. Тому виникла необхідність перекласти Старий Заповіт на грецьку мову. Але грецька культура не слеза з собою і грецьку релігію, ворожу юдаїзму. В результаті серед євреїв виникло дві партії: ті, хто був схильний до засвоєння іноземних звичаїв (елліністи), і більш консервативні юдеї (хасиди), які вважали, що еллінізм і юдаїзм несумісні.

Конфлікт досягнув критичної стадії в період правління Антиоха Четвертого Епіфана. За підтримки деяких найзначніших юдейських сімей цар намагався зробити з Єрусалиму грецьке місто і в кінці кінців вирішив повністю викоренити юдейську релігію. Він заборонив євреям приносити жертви, здійснювати обрізання і читати Закон. Коли юдеї стали чинити супротив цим мірам, Антиох здійснив останній крок, поставивши в Єрусалимському Храмі статую грецького бога Зевса і принісши йому в жертву свиней на храмовому жертвнику. В очах всіх благочестивих юдеїв Храм був осквернений і не міг надалі використовуватися для богослужіння.

Третій період

Початок третього періоду поклато повстання під керівництвом Юди Маккавея. Після тривалої боротьби він вигнав з Храму прихильників Антиоха, спорудив новий жертвник замість оскверненого язичниками (поганами) і в грудні 165-164 р. до Р.Х. звершив повторне освячення Храму. (1Мак.1-4). З того часу і аж до 63 р. до Р.Х. Юдея залишалася незалежною

державою, якою управляла династія царів-священиків Хасмонеїв.

Четвертий період

Четвертий період юдейської історії розпочався із завоювання римлянами залишків Селевкідської імперії в Сирії та Палестині. Протягом кількох століть з 63р. до Р.Х., коли римський полководець Помпей захопив Єрусалим, і до падіння Римської імперії Юдея, прямо чи через посередників, управлялася римлянами. Деякий час вона мала і власного царя. То був Ірод Великий. Який правив з 37 по 4 р. до Р.Х.

Ірода призначив царем римський сенат, тому він був підзвітний Римові. Після смерті Ірода римляни проголосили його сина Архелея не царем, а етнархом (правителем народу). В 6р. після Р.Х. Архелея було зміщено. Юдея стала римською провінцією.

Зміни у віровченні

Зміни в самому юдаїзмі, які сталися в період між поверненням євреїв з полону і народженням Ісуса Христа, були ще важливіші за політичні зміни.

Прихід нового світу

В часи Ісуса Христа ізраїльський народ жив надією на майбутнє. Колись пророки передвіщали кінець Ізраїля, — і ці пророцтва збулися. Але деякі пророцтва відносилися до більш віддаленого майбутнього, коли Бог, за словами Аггея, "потрясе небо і землю, море і сушу" і настане світанок абсолютно нового віку.

Починаючи із другого століття до Р.Х. з'являється новий вид релігійних творів — "апокаліпсиси" ("об'явлення"). Автори апокаліптичних книг були впевнені, що наближається кінець світу. Бог мусить втрутитися в хід світових подій, знищити іноземних правителів, будь то греки чи римляни, і почати нову еру історії людства. Однією

з апокаліптичних груп була община Мертвого моря, так звані Єссеї.

Месія

Надії на настання нового світу втілилися в образі Месії. В Старому Заповіті єврейське слово "Месія" ("Машиах") означало просто "помазаний" і вживалося до царів, священиків або пророків. Пророки, в тому числі Ісаїя, говорили про майбутнього царя, (потомка Давида), на якому буде Дух Божий.

За півтора століття до народження Ісуса багато людей уже з нетерпінням чекали такого правителя. Члени секти Мертвого моря говорили про прихід двох "месій" — священика і царя.

На грецьку слово "Месія" перекладалося словом "Христос" ("Помазаник"). В написаному грецькою мовою збірнику гімнів "Псалми Соломона" (1-ше ст. до Р.Х.) грядущий Месія уже означений словами "Господь Христос" або, можливо, "Христос Господь" (Лк.2:11).

Згідно з іншою, більш поширеною версією, Месія — воїн, який визволить юдеїв від ненависних іноземних правителів. Недивно, що Ісус, Чий царство "не від цього світу", неохоче дозволяв іменувати Себе "Месією" або ж "Христом". Цей титул справляв помилкове враження. Але учні, зрозумівши накінець, правителем якого царства є Ісус, називали Його саме такими словами — "Ісус Христос" (Іс.9:1-7; 11:1-9; Ів.18:36; Мр.8:29-30; Лк.22:67).

Воскресіння

Паралельно розвивалася ще одна важлива ідея — про особисте воскресіння. В часи Старого Заповіту ізраїльтяни вважали, що і добрі, і злі люди після смерті ідуть в країну Шеол і продовжують існувати в підземному світі, який являє собою лише тінь земного життя і з якого немає повернення. Іноді в писаннях пророків виражалася надія на воскресіння

нації — прикладом може служити видіння Єзекіїля про скелети, які знову стали людьми. Ближче з усіх Старозавітних пророків до ідеї особистого воскресіння підходить Даниїл, описуючи, як "багато-хто з тих, що сплять у земному поросі збудяться".

До початку часів життя Ісуса Христа більшість юдеїв — за винятком садукеїв, очевидно, вірили в особисте воскресіння всіх людей. Праведні "встануть в життя вічне" (Псалми Соломона 3:16), вони будуть мешкати в "садку життя" (1 Еноха 61:12), або на "лоні Авраамовому". Злі будуть кинуті в геєну — так, по імені долини Еномової, сміттевого звалища поблизу Єрусалима, де завжди горів вогонь, юдеї метафорично називали пекло.

Йов 7:9-10; Єз.37; Дан.12:2; Лк.16:22

Віра в ангелів і демонів

Ізраїльтяни уявляли собі Бога як царя, оточеного придворними — ангелами. Бог приймає рішення "на Своїй раді", де, як стверджували пророки, доводилося бути присутніми і їм самим. "Злим" ангелам приділялося менше уваги — вважалося, що вони знаходяться під Божим контролем.

В епоху між Старим і Новим Заповітами багато сперечалися про імена і функції ангелів та демонів.

Злих ангелів іноді отожднювали з "синами Божиими", надприродними істотами, згаданими в 1М.(Буття) 6:1-4. Вони та їхні помічники — демони, нечисті духи — відповідальні за все зло, що відбувається у світі. В Старому Заповіті сатана — лише "обвинувач", який намагається оскаржити людей перед Богом. Пізніше його стали розглядати, як князя демонів, який протистоїть Богу. Його називали також Велиалом і Вельзевулом.

Йов 1-2; Єр.23:18,21-22; 1Сам.16:14; Дан.10:13; Мт.8:16; 12:24; 1Петр.5:8

Щоб збагнути цінність року, поговоріть зі студентом, який не склав сесію і залишився на другий рік.

Щоб збагнути цінність одного місяця, поговоріть з матір'ю, яка народила недоношену дитину.

Щоб збагнути цінність одного тижня, поговоріть з редактором тижневої газети.

Щоб збагнути цінність однієї години, поговоріть із закоханими, які чекають зустрічі.

Щоб збагнути цінність однієї хвилини, поговоріть з тим, хто спізнився на поміч.

Щоб збагнути цінність однієї секунди, поговоріть з тим, хто щойно не потрапив в автомобільну аварію.

Щоб збагнути цінність однієї мілісекунди, поговоріть зі спортсменом,

який на Олімпіаді одержав срібну медаль і програв одну мілісекунду своєму суперникові, що здобув перше місце і одержав золоту медаль.

Кожна секунда нашого життя на вагу золота.

А як проходить наше життя? Чи встигли ми зробити все те, що було заплановано нами?

Чи можемо ми в кінці життя сказати, що цінували своїм часом, що зробили все, що могли для Бога?

Життя на землі досить коротке, тому нам потрібно цінувати кожен хвилину нашого життя і присвячувати більше часу для Бога, і щоб іншим сказати про Бога.

Відомий американський проповідник позаминулого століття Д. Мудді

мав такий звичай — кожного дня він комусь свідкував про Бога. Але одного дня він нікому не сказав про Господа і вже ліг у свою постіль. Надворі йшов сильний дощ, тому він подумав: “Кому я можу сказати про Бога в такий дощ?” Але совість почала його осуджувати. Тоді він встав зі свого ліжка, взяв парасольку і вийшов на вулицю. Він почав вдивлятися в темряву ночі. Раптом він побачив чоловіка, що стояв біля ліхтарного стовпа під дощем. Мудді підійшов до нього і запитав: “Ви не маєте парасолі? На дворі такий дощ і така погана погода.” Він накинув на нього парасольку і сказав: “А чи ви маєте сховище у Христі?” І почав йому свідкувати про Бога. Через досить короткий час, цей чоловік покався і став відомою людиною.

Що ми сіємо в своєму житті і як ми проводимо час, який дає нам Господь?

Вся планета Земля — підвладна часу! Український письменник і проповідник Євангелія Г.Сковорода говорив, що з усіх втрат, втрата часу найтяжча.

Бог обмежив кожен людину часом. Дуже важливим є те, що життя — це той час, коли Бог дав можливість примиритись з Ним і ще іншим свідкувати про Нього.

Якось французький король ішов коридором свого палацу. Йому передали:

— Ваша величність, на Вас чекає священник біля воріт, який хоче сказати Вам щось важливе.

Король іронічно посміхнувся і не зупиняючись відповів:

— У мене немає часу навіть для Ісуса Христа.

Раптом кольнуло у грудях і король, зробивши кілька кроків, впав мертвим. Не раз у своєму житті я чула таку фразу: “Немає часу.” В нашому сучасному світі люди не мають часу для сім'ї, для Бога і навіть для самого себе.

А чи варто прожити на землі життя не прийнявши спасіння і не розказавши своїм дітям про Христа.

П.Рогозін, автор книги “Чи існує загробне життя?”, говорить, що ще не встиг човен нашого життя відплисти від одного берега, як він уже готовий пристати до іншого.

Час найдорожчий фактор нашого життя. І чим довше ми живемо, тим більше усвідомлюємо, що наші дні добігають до кінця життєвого відрізка. Люди жалкують про вчорашні помилки, обіцяють бути кращими завтра, але не можуть збагнути швидкоплинність часу. Дещо в своєму сьогоднішньому житті ще можна виправити, поміняти, переробити, але часу вже не вернути, бо час іде...

Підготувала Оксана Данилюк

Мамо, я хочу на небо!

Ви давно спостерігали Всипане зорями небо? Виберіть трохи часу в зоряну ніч, візьміть своїх діточок, а чи може і онуків, і вируште кудись в місцевість, де не досягає людське світло. Наприклад в місце, оточене горами або лісом. Ви не пожалкуєте! Підніміть свої голови і хоч деякий час пильно поспостерігайте за небом. Сяйво далеких зірок пониже ваше єство, вказуючи і на велич та славу Творця Всесвіту і на близькість Його до вас!

Швидко плине час. Швидко міняються і погляди людські. Пам'ятаєте радянські гасла?

“Человек- царь природы!”. “Повернем реки вспять!”. “Покорим Вселенную!”. На сьогодні тільки сліпі по своїй волі не розуміють дароване людині Творцем покликання — творити. Людство, викинувши з серцець Бога, тим самим перетворило покликання — нищити. До чого “доцарювалось” людство, що доброго додало до Божого творіння, до природи? Червону книгу? Солончаки Кара-калпакії (ось де невидумані жахи, авторам фільмів-жахів таке і не снилось!) Озонові отвори? Глобальне потепління? В Запорізьких степах сьогодні зустріти зайця- це вже ціла пригода...

Але слава Богу! Ще є на планеті легкодоступні куточки дикої природи!

Говорять, що раки живуть лише в чистих, іще не занепащених завдяки

людському розумові водо- ймищах. Почувши звістку, що неподалеку, в високогірному озері, вночі, можливо ще зустріти раків, які “мало не на беріг лізуть.” Чоловіча частина українського населення табору відправилась ввечері спостерігати це явище. В таборі залишилися лише жінки і діти.

В той час, поки чоловіки милувались раками і зоряним небом, до табору завітав хазяїн цих околиць, величезний ведмідь. Мабуть, також вирішив помилуватись чимось незвичайним, наприклад, беззахисними людьми. І себе показати, звісно. Він раптово появився у світлі

вогнища на другому березі вузької, кілька метрів завширшки, гірської річечки. Вибрав собі зручну позу спостерігача і приліг. Йому нічого, він тут господар, він ведмідь. А ось гостям стало не до жартів- це не цирк і не зоопарк. Хтось кинувся до сусідів- чоловіків, американців, з проханням захисту. Ті пообіцяли, але раптом, в кілька секунд хутко зникли в своєму мобіл- хомі. Більше в той вечір їх не бачили. Семирічна Анечка Ковальова почала плакати: “Мамо, я хочу на небо!”. Хтось чи з книжок, чи з власного досвіду зрозумів: на цей час найкраща зброя проти ведмедя — це

жіночо-дитячий галас. Вхопили, хто ополоника чи пательню, хто миску і ложку, хто каструлю та ножа, і зчинили зі страхом і криком страшений галас. Бідолаха ведмідь не витримав такого натиску. Зрозумівши, що крім тиску на вуха від цього чудернацького товариства не дочекаєшся нічого, піднявся, кілька разів недружелюбно рикнув і поважно зник у темних хащах.

Це була четверта, остання ніч церковного табору української баптистської церкви Лос -Анджелесу. Наступного дня всі учасники відпочинку, повні вражень від краси і несподіванок дикої природи, благополучно досягнувши своїх домівок, в простоті сердець дякували Богу за повне Його благословіння в проведенні кемпу-2007 в Йосеміті парку.

А найбільше довір'я небу прокричала маленька дівчинка...

Господи, обнови наші серця мати любов до Тебе, хоч трішечки схожу на Твою до нас..

Павло Сургай, м. Лос-Анджелес.

Вітаємо Вас Любі Брати та Сестри!

Коли хто-небудь навідношення до бджолиної пасіки, то знає, що влітку серед бджіл відбувається певна подія. В бджолиному вулику, який може нараховувати сотні і тисячі бджіл, наступає такий момент, коли частина із них відділяється і виходить назовні. Це відбувається за умови, що бджолина сім'я здорова, не ослаблена і коли бджіл намножить стільки, що їм стає тісно. Формується так званий рій або нова сім'я. Це природний процес розмноження, територія сімей і бджіл розширюється.

Ми розповіли вам про бджіл, які вилітають з материнського вулика, щоб провести паралель з подією, яка відбулась у Першій Українській Баптистській церкві м.Сієтл штат Вашингтон. Утворилась ще одна церква. Наступив момент, коли в існуючому Домі Молитви зібралось понад вісім сотень людей і багато хто відчув, що стало тісно у малому приміщенні.

Це дуже хороша справа, коли церква наповнюється настільки, що потрібно думати про її розширення.

Навесні цього року сформувалась група братів, яка за згодою керівництва Першої Української Баптистської церкви, почала працювати над утворенням нової церкви. На одному із зібрань була представлена ця група братів і звершена молитва благословіння на працю по утворенню нової церкви. Членам церкви був даний місяць на роздуми і молитву. В кінці цього терміну був сформований список новоутвореної церкви, в який увійшло 120 членів, за власним бажанням.

10 червня 2007 року відбулась урочиста подія рукопокладання братів на служіння в новоутвореній церкві. Брати Леонід Літушко та Андрій Пашук були рукопокладені на служіння пресвітерів, а також брат Павло Зинич — на дияконське служіння.

Крім цих новообраних братів служіння пресвітера також несуть брати Роман Мочило та Микола Васильчук, а брат Микола Вдовенко несе служіння диякона церкви.

Рукопокладання звершували брат Ігор Завірюха — Голова Західного Українського Баптистського об'єднання в США, брат Константин Качмарчик — пастор Першої Української церкви м.Сієтл, а також брат-гість з м.Еверет, пастор церкви — Олександр

для подальшого розвитку новоутвореної церкви.

На даний час ми орендуємо два приміщення для проведення богослужінь, але маємо велике бажання, щоб з часом мати своє приміщення.

Організований хор, який вже звершує служіння, а також налагоджена праця недільної школи. Цього літа відбулось хрещення, було охрещено трьох братів і одну сестру. Хрещення було звершене разом з Першою Українською Баптистською церквою. Також молодь обох церков мали спільну місіонерську поїздку на Україну для

Звичайно, що був час, коли у серцях багатьох був неспокій і тривога, а як воно буде. Тривога дуже часто супроводжує нас у житті, напевно не тривожиться той, хто ні про що не турбується. В житті багатьох сімей настає хвилюючий і тривожний момент, коли діти покидають батьківське гніздо. Не одна мати чи батько змагнуть нишком, непомітно для інших, сльозу з очей. Але життя продовжується, і як нові сім'ї утворюються і розмножуються та наповнюють землю, так і церкви, як великі дружні сім'ї мають розмножуватись і поширюватись по землі.

Зі своєї сторони ми висловлюємо вдячність, що багато років ми могли разом служити Господу у стінах Першої Української Баптистської церкви.

Також ми маємо щирі сподівання, що і надалі ми зможемо підтримувати друж-

Пастор 1-ї УБЦ Константин Качмарчик вітає служителів із рукопокладанням

Ковальчук.

Новоорганізована церква — це ще одна українська церква без мовних обмежень у служінні. Тут мається на увазі, що основною мовою в служінні буде українська, а також буде використовуватись російська та англійська мови, в залежності від потреби членів церкви.

служіння в літніх дитячих таборах.

Ми маємо наступні наміри:

Бажаємо приділяти більше уваги кожному члену церкви — душеопікунство. — Також маємо бажання, щоб кожен член церкви був задіяний до певного служіння.

ні стосунки і працювати над спільними проектами, адже ми одна велика родина.

На початку цієї статті ми згадали про бджіл. В українському народі відомий вислів — працювати як бджоли, або працюють як бджоли. Бджоли - це створіння нашого Небесного Батька. Не раз кажуть, що від бджіл необхідно навчитись працьовитості, дружності. Що ж, нехай бджолина сім'я буде для нас, християн, хорошим прикладом в нашій готовності до праці на ниві Господній, прикладом єдності, взаємного розуміння, щирості, терпіння, покорності і співпраці.

Нехай Господь Вас рясно благословить!

Церква Євангельських Християн-Баптистів м.Кент.

Підготував матеріал
Павло Зинич.

Хрещення — це незабутнє і неповторне свято для кожного віруючого. Це день, який в календарі обведений червоним, та живе у пам'яті всіх хто посвятив себе на служіння Богу. Ще з січня ретельно готувалися до хрещення в Першій Українській Баптистській церкві. Олександр Шавлінський — диякон церкви, та Роман Мочило, (українська церква м.Кент), проводячи бесіди готували братів та сестер до цієї події. У своїх лекціях вони говорили про віру, покайання та про саме хрещення, пройшовши повністю курс "підготовки до хрещення".

І ось, 24 червня у спільноті двох церков, відбулося свято. 17 чоловік (переважно молодь) на озері Wildernese дали обіцянку Богу служити добрим сумлінням. Навіть непередбачувана Вашингтонська погода сприяла: дощ почався вже після самого хрещення.

Початок хрещення

Яскраве сонце за 10 хвилин перед дощем

Хрещення звершували: пастор першої української церкви Костянтин Качмарчик, голова об'єднання Ігор Завірюха, та Леонід Літушко пастор української церкви (Кент).

Святкування продовжувалось у приміщенні молитовного будинку. Там звершувалась молитва над охрещеними, також вперше вони приймали участь у Вечері Господній.

розділили і їх дружини: Пижівський Ілля з дружиною Ганною; Жук Богдан з дружиною Марією, та Саволук Олексій і дружина Оксана.

"Сьогодні ми будемо багато говорити про церкву, про нас самих. Бога не вміщає Всесвіт. Але Він забажав мати будинок на Землі, створивши церкву. Церква має бути доброю пристанню для знедолених", — відкриваючи зібрання сказав пастор місцевої церкви Костянтин Качмарчик.

Олександр Шавлінський, служитель зі стажем, котрий вже понад 30 років служить дияконом, закликав церкву до єдності в житті, спілкуванні, та

служінні. У своїх спогадах про минуле, приводив приклади з власного життя. Також дав настанови майбутнім дияконам та їх дружинам.

Помічник голови церков діаспори, Володимир Вільчиця підвів до статистики. Помітив, що мало хто в наш час хоче бути слугою, а слово диякон — це слуга. Розповідаючи про деталі служіння диякона, він заохочував братів бути добрими слугами.

Рукопокладання звершували: голова об'єднання Ігор Завірюха, пастор місцевої церкви Костянтин Качмарчик, помічник голови церков діаспори Вільчиця Володимир та пастор Василь Березовський.

Брати та сестри вітали нових служителів добрими словами, піснями та віршами. Але головна слава і хвала звичайно була Господу.

Закінчуючи служіння голова об'єднання Ігор За-

вірюха розповідав, що існує біблійна наука про рукопокладання. Також на прикладі вірних Божих слуг давав настанови дияконам.

"Будь вірний до смерті і дам тобі вінець життя. (Об. 2:10), — цими словами закінчилось служіння. Але ніхто не поспішав додому, всі вітали нових служителів, та раділи такому святу в церкві. Подібне свято у нашій церкві, коли рукопокладали двох братів на дияконське служіння (брата Шорналя Петра та Вдовенка Миколу), відбулося востаннє 22 березня 1998 року.

Вірне Слово Господнє в усі часи і епохи: "Жниво справді велике, та робітників мало; тож благайте Господаря жнива, щоб на жниво Своє Він робітників вислав." (Мт.9:37-38).

Матеріал підготувала
Марук Юля.

Церква раділа та вітала всіх тих, хто приєднався до числа щасливих, спасених віруючих.

Хрещення — це обіцянка доброго сумління, повне посвячення свого життя для служіння Богу, — нагадує всім пастор Костянтин Кочмарчик.

Хрещення

Поздоровлення після хрещення

Закінчення хрещення

Уже пройшов певний час, як закінчився навчальний рік у недільній школі обох українських церков. Для усіх студентів наступили довгоочікувані канікули. Та для випускного класу недільної школи цей день наступив згодом, після напруженої підготовки та здачі екзаменів. І ось на вечірньому зібранні, 29-го липня, викладачі Леонід Літушко та Аня Грицаюк вручали атестати певної духовної зрілості. Кожний отримав на пам'ять іменний подарунок та Біблію.

Ніколи не повернуться назад безтурботні дитячі роки недільної школи. Та Слово Боже посіяне з теплотою, любов'ю і старанністю, залишиться на завжди. 15-ти та 16-ти літні випускники із вдячністю подарували квіти своїм викладачам. "Навчи юнака на початку його дороги, і він не зійде з неї, навіть коли постаріє".

Хлопці та дівчата, котрі готувалися вступити у молодь, залишили для слухачів приємні враження, розповідаючи вірші, співаючи, та цитуючи тексти Слова Божого. Брат Леонід Літушко провів останній іспит, задаючи запитання згідно матеріалу,

котрий проходили на протязі 10-ти років. Усі відповідали чітко і зрозуміло. Хочеться побажати нашим дітям рясних благословінь Господніх та зростати у благодаті, вірі, любові у Бога і людей так, як це робив Ісус Христос!

Вчителі НШ Леонід Літушко і Аня Грицаюк вручають дипломи випускникам

Випускники недільної школи приймають участь у богослужінні

Листи місіонерів

"Добра звістка з далекого краю-це холодна водиця на спрагнену душу." (Пр.25:25)

Щиро вітаю Вас, працівників місії Добрий Самарянин!

Ми і далі стараємось виконувати доручення Христа і євангелізуємо усіх, кого Бог пошле на життєвій дорозі.

Як завжди, при цьому зустрічаємо опір і труднощі. Свіжий приклад. З нашого села дівчинка, що ходила в недільну школу і була в християнських таборах, вже навчається в Луцьку у вищому навчальному закладі, і регулярно відвідує зібрання, приймає участь у житті церкви. Її дідуся та батьки дуже незадоволені

з цього, сердяться. Недавно дід приїхав конем, і розмовляв зі мною, щоб я відпустив внучку "з крючка", "бо я на вас владу знайду!" Розмова була довгою і безкорисливою. Погрожуючи, він поїхав додому.

І так, переживаємо різні перешкоди і нападки. Але знаємо, що Бог над усім.

Скоро літо і ми готуємось до табору. Початок буде 9-го липня. Вже склали програму, набираємо працівників.

Моліться за нас. Ми дуже дякуємо за підтримку і хочемо, співпрацюючи, бути учасниками Євангелії.

Ваші брати і сестри у Христі Ісусі, сім'я Матвійчук.

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

Дорогих братів та сестер, працівників Місії "Добрий Самарянин", вітає Ваш брат у Христі Микола Новосьолов.

Я дуже радий, що наша спільна праця на ниві Божій є благословенне насліддя великої християнської сім'ї, що називається Церква Христова.

Всі наші бажання, радості, подяки, прохання ми приносимо до нашого Господа і Він опікується нами, даючи нам нові сили для праці.

Закінчилися свята і ми підводимо підсумок євангелізації на Сколівщині. Благівістя в лікарнях, військовій частині, на вулицях, вокзалах, в селах. Люди щиро раділи і дякували Богу.

На даний час широко відкриті двері для праці в військовій частині, і якщо це так, то ми вводимо нові види служіння.

Лекціями охоплено сотні і сотні молодих людей з різних областей України. Крім цього, в частину їде молодь нашої церкви. В них інший вид служіння: пісні, вірші, проповіді.

Маємо такий вид служіння — "День народження" — іменинників даного місяця ми запрошуємо в церкву, після богослужіння — на обід в їдальні при церкві. Ми вручаємо їм подарунки: Біблії, фотоальбоми, буклети, накриваємо солодкий стіл, і разом з нашою молоддю вони проводять коротеньке спілкування, співають християнські пісні, прово-

дять біблійні вікторини, більш детальніше знайомляться зі Словом Божим, роблять фотографії. Це все проводиться за кошти Місії. У такому спілкуванні приймає участь більше 20 чоловік.

Ми внесли пропозицію, щоб наша молодь мала спілкування з військовослужбовцями через листування, для цього ми відкриваємо поштову скриньку і таким чином буде проводитись євангелізація.

Їде підготовка ще до одного служіння. Ми його назвали "Грозомутер" /велика мама/. Це служіння милосердя — опікунство над військовослужбовцями, сиротами і напівсиротами. На братській раді внесено пропозицію, щоб призначити для цього відповідних сестер, котрі б відвідували сиріт, а можливо сім'ю, яка піде в військову частину /різновидів такого служіння багато, було б бажання/. Таке служіння дуже потрібне і командування частини схвалює такий план. Крім цього, періодично закуповуємо для військової частини медикаменти. Для всіх цих видів служіння потрібно матеріальні кошти.

В зв'язку з відсутністю транспорту, не працює виїзна християнська бібліотека в м. Сколе, а також по селах району.

Ми щиро дякуємо Вам за матеріальну підтримку нашої праці і завіряємо Вас, що щоденно молимося за жертводавців.

Ваш брат Микола, м. Сколе, Львівська обл.

Ось тепер час приємний, ось тепер день спасіння! (2 Кор.6:2)

Моє ім'я — Час. Не завжди я був і не завжди існуватиму. Але поки я ще існую, я розпоряджаюсь всім життям.

Люди чекають мене, вони підкоряються мені, вони бояться мене. І ніхто, крім Бога, мене не може зупинити. Він тримає мене під контролем. Бог говорить, що кінець мій наближається.

І тоді буде пізно, щоб покаятися. Вже буде пізно, щоб примиритися з Богом через Ісуса Христа, Його Сина, і пізно буде увірувати.

Сльози, сльози розкаяння тоді заповнять вічність. Моє ім'я — Час, і я крокую вперед і вперед до свого кінця. Я і тебе заберу із собою у вічність.

А Бог сьогодні продовжує кликати: "Ось тепер час приємний, ось тепер день спасіння!"

Час позосталий короткий...

(1 Кор.7:29)

* * *

Для всього свій час, і година своя кожній справі під небом: час родитись і час помирати, час садити і час виривати посаджене, час вбивати і час лікувати, час руйнувати і час будувати, час плакати й час реготати, час радіти і час танцювати, час розкидати каміння і час каміння гromадити, час обіймати і час ухилятися обіймів, час шукати і час розгубити, час збирати і час розкидати, час дерти і час зашивати, час мовчати і час говорити, час кохати і час ненавидіти, час війни і час миру!

Екл.3:1-8

* * *

"Навчи нас рахувати отак наші дні, щоб ми набули серце мудре!"

Пс.90:12

Час — один з найдорожчих дарів, який дає людині Бог, Творець всесвіту.

В книзі "Буття" ми читаємо, що Бог створив людину для вічності. Але через гріх непослуху вона втратила це, і тепер кожна людина, що живе на землі, повинна померти, а після воскресіння предстати перед Богом. І тому після гріхопадіння середній вік життя людини 70-80 років (Пс.89:40). І це дійсно так. Але в більшості не всі люди доживають і до цього віку, бо через хвороби, війни та з інших причин вони живуть ще менше. Тому життя наше дуже цінне, як в очах Божих, так і в наших.

Коли я була маленькою, я запитала у дев'яностолітнього дідуся: "Дідусю, як пройшло ваше життя?" І він відповів мені, що його життя пройшло ніби день вчорашній. Я була здивована цим і не зовсім зрозуміла його слова, але сьогодні, на півдорозі свого життя, я усвідомлюю, що він говорив правду.

Наше життя складається з годин, хвилин, секунд і т.д.

Хрещення у Ванкувері

У неділю, 5 серпня 2007 року, в Українській церкві Євангельських християн-баптистів міста Ванкувер, відбулося хрещення. На природі в мальовничому місці, ранком, біля річки, зібралась церква. Пастор Павло Дем'яник прочитав текст із книги Дії Святих Апостолів (2:36-39), і нагадав про Господні заповіді, які ми можемо виконувати тут на землі. Покаяння веде до зміни напрямку життя людини, а хрещення — свідоцтво нових відносин з Богом. До церкви через водне хрещення приєдналися Діана Федотова та Максим Андрієнко. Хрещення звершували пастор Валентин Мороз та диякон Сергій Мартин. Богослужіння з Господньою Вечерею продовжувалось у приміщенні місцевої церкви. Пастор Євангельсько-баптистської церкви міста Кент, Андрій Пашук, був гостем та головним промовцем на святковому служінні. Він підкреслив важливість покаяння та хрещення, як перших кроків християнина, але за ними ідуть інші — посвячення та освячення християнина, це як свідоцтво нормального духовного зросту. Перший раз молоді християни Діана та Максим приймали участь у Вечері Господній разом з усією церквою. Молодь поздоровила нових членів церкви змістовною програмою та квітами.

Молодь церкви м.Ванкувер

Ванкувер — служителі, гості та новоохрещені

Пастор Валентин Мороз надає хрещення Діані і Макс

Вибрали цінувати час

Першого липня Першу Українську Баптистську церкву м.Санта-Барбара відвідали голова об'єднання брат Ігор Завірюха та відповідальний за навчання в Українській баптистській теологічній семінарії для братів, які проживають в діаспорі, брат Роман Мочило. В яскравих, виразних проповідях брати призвали цінувати час, бо він створений Богом, контролюється Богом і всьому призначений свій час. На нас покладена відповідальність за використання нашого часу-служити Богові, робити свою справу із до-

рогоцінного каміння (1 Кор.3:12-15), очистити і відділити себе від світу і марноти для добрих справ (2 Тим.2:20-25). Щоб у вічності не посоромитися, брат Роман призвав переглянути, чи так ми використовуємо час, як хоче Господь, чи достойні Його нагороди?

Брат Ігор Завірюха запропонував випробувати себе. Як ми виконуємо Божі заповіді? Чи здатні ми відокремитися, бути з Христом, уникати конфліктів заради Нього? Служити Христу, з Ним терпіти, щоб з Ним і прославитися у вічності (2 Тим.2:11-13)?

Є прекрасна можливість отримати сучасну християнську освіту в теологічній семінарії за дистанційною формою навчання по програмі "Бакалавр + Спеціалізація", що дає право надалі проводити навчання всіх бажаючих в місцевій церкві за даним курсом. На заклик відгукнулися два молодих брата: Богдан Прихитко та Олександр Верцеха.

Нехай їх рясно поблагословить Господь у цій воістину достойній справі! Фаїна Бородіна

Переклад Людмили Бебко

Таня і Аліна поверталися додому з недільної школи. Завжди весела, Аліна сьогодні була сумною і замисленою. Низько опустивши голову, вона мовчки йшла, не звертаючи уваги на подругу. Таку поведінку Таня довго терпіти не могла. Вона так штовхнула плечем свою супутницю, що та мало не впала.

— Що сталося? — перелякано вигукнула дівчинка.

— Що сталося, що сталося! — передражнила Таня. — Оце я і хочу знати! Чому ти мовчиш? Що з тобою?

— Я не можу забути ті дзвони, що показувала нам вчителька.

— О, ось ти про що! — Таня невдоволено пересмикнула плечима. — Я не знаю, хіба це дуже важливо? Нам лише по дванадцять років. Невже Ісус хоче, щоб ми, як дорослі, говорили про Нього іншим? Не знаю... Але схвилювана Аліна продовжувала:

— Ти ж чула, як Ганна Іванівна читала нам: "Кажу ж вам: Кожного, хто перед людьми Мене визнає, того визнає і Син Людський перед Ангелами Божими. Хто

ж Мене відцурається перед людьми, того відцурається перед Ангелами Божими".

Повільно, замислившись з приводу сказаного, вона додала: — Я дуже хочу бути гарним дзвоном, який дзвонить для Ісуса.

Аліна знову замовкла. На її обличчі сяйнула ледь помітна усмішка, але швидко зникла. Якось занепокоєність тінню лягла на ньому. Тим часом Таня знайшла собі нову подругу з другого боку вулиці.

— Я йду до Люби! — гукнула вона і зникла.

Аліна так і не помітила, куди вона поділася. Перед її очима досі стояли ті чотири дзвони... Минулий урок так жваво звучав у її серці.

— Ми, люди, як дзвони, — говорила вчителька, — Ми повинні кликати, залучати, попереджувати. Подивіться, як виглядають ці дзвони.

Ганна Іванівна підняла дошку вище.

— В нього немає язика! — голосно закричали діти. — Він не може дзвонити! Його в майстерню потрібно здати!

— Іноді ви, діти, нагадуєте цей дзвін, — всміхаючись сказала вчителька.

Буря протесту вирвалася із різних вуст учнів.

— Ми всі маємо язики! Ми можемо говорити! Навіть дуже гучно!

Обличчя вчительки стала серйозним і всі діти раптово втихли.

— Чи можете ви завжди і скрізь говорити про Ісуса? Чи у вас пропадає язик, якщо хтось насміхається над Спасителем у школі? Якщо, дітки, ви належите Христу, ви повинні дзвонити, як дзвіночки, і всіх кликати, залучати до Ісуса. Адже часто так буває, ніби ви язика проковтнули!

Широко відкритими очима дивилися дівчатка і хлопці на дошку, коли поруч із першим вчителька поставила другий дзвін.

— Можливо, ви, як другий дзвін? Погляньте на нього! Язик в нього занадто довгий. Коли він дзвонить, виходить дуже тонкий, писклявий звук. Такий дзвін не може попередити про небезпеку чи пожежу, та й красиво дзвонити він не може. Чи буває у вас так? Коли ж ви за спиною у старших кажете нехороші слова і розповідаєте погані історії, то чи не довгий ваш язик? А коли слід сказати про Христа, він швидко замовкає і взагалі не видає ніякого звуку!

У класі стало тихо. Кожен був зайнятий своїми думками. Але ось третій дзвін зайняв своє місце у ряду. — А цей взагалі не може дзвонити, — промовила сумно Катя, — адже в нього тріщина! Звук буде жакливий!

— Так, — підтвердила вчителька, — ця страшна тріщина псує всю справу. Ніхто не стане охоче слухати цей дзвін, і тим більше слідувати його заклику.

— Що в нас спільного з цим дзвоном? — спитала

Інна, широко розкривши очі.

— Така тріщина у житті з'являється через гріх. Десь ви лукаво вчинили, посміялися над кимсь, когось обдурили. А потім йдете і запрошуєте подругу на зібрання. Чи послухає вона вас?

Діти заперечливо похитали головами.

— Ні, — підтвердила вчителька. — Вона не забажає мати із вами нічого спільного, якщо дізнається, як ви нечесно вчинили.

— Невже цього не можна виправити? — хвилювалася Інна.

— Тріщину можна виправити. Щойно ти визнаєш свою нечесність, тоді потрібно піти до того, кого ти обдурила чи образила, і попросити прощення. Потім попросиш у Господа прощення. Після цього Ісус зробить тебе абсолютно вільною, і тріщина зникне, як в цього дзвону, — і четвертий дзвін з'явився на дошці. — Коли він дзвонить, люди із задоволенням слухають його й ідуть на його поклик. Такими повноцінними дзвонами і ми повинні бути. Тільки тоді, коли в нас все гаразд, ми зможемо дзвонити для Ісуса — кликати, запрошувати до Нього людей.

Так розмірковуючи, Аліна непомітно наблизилася до дому. Не хотілося їй забути ці дзвони. Старанно намалювавши їх на папері, Аліна вирізала і повісила чотири дзвіночки над своїм ліжком.

— Я дуже хочу бути гарним дзвоном і всім говорити про Спасителя, — тихо прошепотіла вона.

Данік

Тепле сонечко пестило Даніка, а він сидів на порозі і вдумливо дивився кудись удалечінь. Злегка витягнувши шию, він прислухався до віддаленого гуркоту літака. Його обличчя було засмученим і досить серйозним. Скоро в школу. Думка про це викликала у хлопчика тривогу і страх.

Дитинство у Даніка було не таким, як у інших дітей і навіть не таким, як у його братиків та сестричок. Данік ніколи не бігав за метеликами, не катався на велосипеді, не грав у м'яча і навіть не бігав по вулиці. Він ніколи не бачив, як цвітуть квіти, літають пташки, як гарно лягає спати величезне сонце. Данік народився сліпим...

Та все ж Данік не був нещасним. Він знав те, чого не знають навіть багато дорослих, — він знав, що на небі живе люблячий Бог. Цей Бог оберігає його, чує його молитви і завжди знаходиться поруч, як найкращий товариш. Тато і мама багато розповідали хлопчику про Бога, кожен вечір читали йому Біблію, завжди брали його із собою на зібрання. Данік любив Ісуса і часто розмовляв з Ним у молитві, особливо коли залишався один вдома — його брати і сестри йшли в школу, тато — на роботу, а мама — до магазину, або ще куди-небудь у справах.

Коли Даніку виповнилося вісім років, батьки вирішили відправити його до школи-інтернату. Саме за це і хвилю-

вався хлопчик. Як він боявся від'їжджати з дому! Що він буде робити серед чужих дітей без тата і мами?

Данік довго не хотів їхати і вмовляв батьків, щоб вони записали його до звичайної школи. Він хотів ходити разом зі своїми братиками.

— Синочку, ти не зможеш навчатися у звичайній школі, — переконувала його мама, притискаючи до себе. — В інтернаті є вчителі, які навчать тебе читати пальчиками. Там є особливі книжки, а в звичайній школі цього немає. Не турбуйся, ми будемо приїжджати до тебе щотижня, а на вихідні завжди будемо забирати додому.

— Я ж там нікого не знаю! — витирив Данік великі сльози. — Я буду там один!

— Невже ти забув про Ісуса? — Тато сильними руками підняв Даніка і посадив собі на коліна. — Синочку, ти ж знаєш, що Він не залишить тебе!

— Знаю, — притих Данік. Та раптом він подумав і радісно вигукнув: — Я буду молитися, щоб Ісус послав мені доброго товариша в інтернаті.

— Ми також будемо молитися про це, — погладив його тато. — Бог любить нас і знає, що для нас краще. Нам потрібно лише терпляче чекати від Нього відповіді.

...І ось Данік в інтернаті. Перші дні він сильно сумував за рідними і часто молився, щоб скоріше приїхала мама і, щоб Ісус послав йому товариша. Самотньо почував себе Данік серед невіруючих хлопчиків та дівчаток. Тепер він набагато частіше, ніж удома, підходив до свого ліжка, ставав на коліна і пошепки молився. Він вірив, що Ісус чує його молитви.

З часом Данік звик до життя в інтернаті і вже не сумував так сильно. Він помітив, що Ісус захищає його від

недобрих хлопчиків, тому що його ще ніхто не бив, а інші кожен день билися. На днях вчитель похвалив Даніка за те, що він добре запам'ятовує уроки і сидить тихо, не пустує. Ось тільки товариша у Даніка ще не було. Невже Ісус не чує його прохання? Ні, цього не може бути! Данік твердо вірив, що коли-небудь у нього все ж таки буде хороший віруючий товариш.

Якось увечері Данік грався з Едіком. Цей хлопчик подобався йому тим, що ніколи не задирався, не забирав собі іграшки, не говорив поганих слів. Едік був старший за Даніка на один рік.

“Можливо він віруючий? — прийшло якось Даніку в голову. — Тільки як це взнати?”

Данік думав, думав, а потім запитав:

— Едік, ти знаєш, чому змії на животі повзають?

— Знаю, — не зразу відповів Едік.

— Чому? — У Даніка перехопило подих.

Едік відразу пригадав дім, вечірні читання Біблії і татову настанову, щоб він не соромився говорити про Бога дітям в інтернаті...

Едік відклав іграшку, підняв доверху лице і сказав:

— Тому що змії були дуже хитрий і одного разу обманув Єву в Едемському саду. Про це, Данік, в Біблії написано. Бог заборонив Адаму з Євою їсти плоди з одного дерева. Він сказав, що вони помруть, якщо з'їдять їх. А змії прийшов до Єви і сказав: “Неправда, ви не помрете! З'їжте ці плоди і ви станете розумними, як боги!” Єва послухалася його і з'їла плід, і Адаму дала. За це Бог покарав змія, і з тих пір всі змії повзають на животі.

— Отже, ти віруючий?! — радісно вигукнув Данік і обійняв Едіка.

— Так!

— Я теж. Уявляєш, я молився, щоб Ісус послав мені хорошого товариша, і Він послав тебе!

— Звичайно, ми будемо друзями! — зрадів Едік. — Мені теж було самотньо одному...

Репортаж із Єгипту

Тільки побувавши певний час серед мусульман, я зрозуміла наскільки цінною є свобода у Христі. Щодня я бачила простих людей, придавлених гнітом закону.

Даша Волошина у 1997 році переїхала в США. Після навчання у християнському коледжі, була місіонером серед мусульманських жінок у країнах Близького Сходу: Єгипет, Сирія, Йорданія.

— Даша, ти поїхала, щоб служити серед жінок. А як виглядає життя мусульманської жінки?

— Коли народжується в сім'ї дівчинка, вона не бажана і не любима. Я знаю одну сім'ю, де є сім дочок і восьмий син. Жінка народжувала до тих пір, поки не появився син. Сім'ї там, як правило, великі. Жінка має бути завжди в супроводі чоловіка. Це або дочка має бути з батьком або разом із своїм чоловіком. Коли жінці треба кудись поїхати, наприклад в інше місто, вона повинна мати письмовий дозвіл від чоловіка, або чоловік супроводжує жінку до автобуса і говорить водію куди вона їде і хто має її там зустріти, де вона приїде. Якщо ніхто її не зустрів, вона має сидіти в автобусі до тих пір, поки

за нею не прийдуть. Жінка там немає ніяких прав. Діти, яких вона народжує — не її, це діти чоловіка. Чоловік може розвестися з дружиною за будь-якої причини, для цього не потрібно особливої процедури. В деяких випадках чоловіку достатньо три рази підряд сказати: "Я розвожусь із тобою". Причиною для розводу може бути те, що жінка не може народити сина. Правдою є тільки те, що чоловік повинен до кінця життя утримувати свою колишню дружину. Чоловіки можуть мати декількох жінок, до чотирьох. Маючи одну, він може одружитися ще з іншою. Декілька жінок — таке явище зустрічається серед їхніх бізнесменів. Якщо чоловіки мають такий бізнес, що їм потрібно роз'їжджати по різних місцях, то там, де вони зупиняються, вони можуть мати окремих жінок і дітей. Жінки про це можуть нічого і не знати.

Коли заповнюють якісь офіційні документи, наприклад бланки в аеропорту, то вони мають цікавий вигляд. Стоїть графа: ім'я,

прізвище чоловіка, місце проживання, рік народження і т.д. і тільки одна графа — ім'я жінки, і все. Якщо чоловік пройшов митний контроль, то це рахується все, на дружині чи дітях ніхто

не зупиняється.

Мусульманських жінок не дуже відпускають на навчання, і ще їх привчають, що вони не повинні працювати. Їх має утримувати чоловік. Коли там розповідають про Америку або про Захід, то говорять приблизно так: "Дивіться, як на Заході погано живеться жінкам, як вони тяжко повинні працювати, щоб жити, їх чоловіки виганяють з дому на роботу". Там за всі сімейні потреби чи проблеми повинен потурбуватись чоловік. Деколи я думаю, що це не так вже погано, що за все має потурбуватись чоловік.

— Як виглядає їхнє релігійне життя?

— П'ять раз на день вони моляться, і перед молитвою вони мають помити руки і лице. В мечетях збираються, як правило, чоловіки. Їхні

шейхи навчають, що чоловіки мають більшу заслугу, коли моляться в мечеті, а жінки, коли моляться вдома. За їхньою наукою, жінка може потрапити в рай тільки тоді, коли чоловік скаже, що вона була доброю дружиною. Саме через це жінки стараються із усіх сил догодити чоловікові. Як це не дивно, але відповідальність за те, щоб навчити і передати дітям іслам, лежить на жінці. Коли чоловік стає християнином, жінка йому не може перечити, але разом з тим вона може здати свого чоловіка.

— Чи завжди вони дотримуються своїх релігійних норм?

— Ні, не завжди. Це було для мене велике здивування, але вони мають таке поняття, що їхній алах бачить їх тільки там, де вони живуть і

працюють. Коли вони кудись від'їжджають, де їх не побачать їхня сім'я чи знайомі, то ніби і алах їх там не бачить. Арабську мову вони вважають священною мовою алаха, яку не можна оскверняти. Коли вони сваряться і хочуть використати образливі слова, то вживають англійські або російські слова. Як правило, мусульмани дотримують подружню вірність, але коли вони в гарячий сезон літа переїжджають, то ведуть себе досить вільно. Щоліта багато мусульман їдуть до Йорданії чи Сирії, де трохи прохолодніше, щоб пересидіти там спеку. Там все організовано для їхнього відпочинку. Дорогі готелі, море, безліч магазинів, і різного роду розваги. Далеко від дому можна робити що завгодно. Як правило, це багаті мусульмани і вони мають достатньо для цього грошей.

— Які історії з Біблії ти їм розповідала?

— Я розповідала багато історій, але дуже часто вони їх не розуміють. Наприклад, коли я розповідала притчу про блудного сина, то для них непослушний син, який пасе свині — це саме справедливе закінчення цієї історії. Вони не розуміють, як син може повстати проти батька, але якщо це і трапилось, то потрапити між свині, це якраз те, що він заслужив. Вони не розуміють, як це син міг повернутись назад, а батько його прийняти. Вони не розуміють такого поняття, як прощення. Коли я розповідала притчу про доброго пастиря, вони теж ніяк не могли зрозуміти, чому потрібно залишити 99 овець і йти шукати одну.

Якщо одна вівця була неслухняна, не трималась гурту ідесь пропала, це справедлива кара за її непослух.

— Коли ти була там, то чи співпрацювала ти з місцевими християнами?

— В основному я зустрічалась з дівчатами, які були мусульманками і які зацікавилися Ісусом Христом.

У мусульман — час молитви незмінний

З місцевими християнами ми зустрічались рідко, ми не хотіли наражати їх на небезпеку. За мною могли слідувати, і коли б виявився мій контакт з місцевими християнами, то їх могли б запросто звинуватити в шпигунстві і посадити в тюрму. Ті умови, в яких живуть там християни, заставляють їх бути дуже обережними. Я знаю одну молоду сім'ю, вони новонавернені з мусульман. Коли вони одружувались, їхнє весілля було таємне. Ще до весілля їм прийшлося пережити певні переслідування з боку їхніх сімей, тому їм дуже не хотілось, щоб їхні родичі якимось чином дізнались про весілля. Часто буває так, що християнам необхідно приховувати місце свого проживання від своїх родичів. Бути християнином там — це означає бути готовим страждати і переносити чимало труднощів і переслідувань.

— Де і як зустрічаються місцеві християни? Як часто бувають у них хрещення?

— Домів Молитви в них

немає, збираються вони таємно. У великому місті вони можуть збиратися у когось в квартирі або домі. Збираються вони невеликими групами. Що стосується хрещення — це теж відбувається таємно. Коли я була там, то вони якраз обговорювали одну проблему, пов'язану з хрещенням жінок. Справа в тому, що по традиції їхнього народу, чоловік не має права доторкатись до чужої жінки, іншими словами чоловіки не можуть хрестити чужих жінок.

Пропонувалось два варіанта виходу із цієї ситуації: перший — жінку хрестять жінки, і другий — жінка сама хреститься, тобто сама занурюється в воду і сама встає. На чому вони зупинились — мені невідомо. Також, коли вони приймають участь у Господній Вечері, то не п'ють вина, а тільки виноградний сік. Коли їм розповідають про Христа чи Біблію, то треба враховувати певні особливості їхньої культури.

А ще там живуть невідроджені, номінальні християни, тобто вже такі, які на-

родились християнами. Такі християни живуть там дуже бідно. Вони мають окремі райони, де живуть тільки вони. Для християнина там є дуже тяжко з роботою, тому що вони не можуть працювати з мусульманами. Коли потрапляєш в їхній район, там поганий запах і місце їхнього проживання нагадує величезне сміттєзвалище. Справа в тому, що багато хто з християн, не маючи роботи, ходять чи їздять по цілому місті, збираючи сміття. Привозячи його додому, вони сортують його і зберігають у мішках. Коли назбиралось достатньо мішків, то йдуть здавати це сміття на переробку. В такий спосіб вони хоч щось заробляють на своє життя. В Каїрі — це столиця Єгипту, Проживає біля триста тисяч номінальних християн.

— Як твоя сім'я, чи завжди знає, що ти робиш?

— Я стараюсь по можливості інформувати їх про всі свої справи чи переміщення. Одного разу я поїхала на семінар, де нас мали навчати як себе поводити на випадок

, якщо нас заарештує поліція. З'їхалось чимало місіонерів з багатьох місць. Ми мали поселитись в одному з американських готелів, але в останню мить було вирішено розселити нас по домах місцевих християн. В той вечір, коли ми мали поселятись у готель, його підірвали. В готелі було мусульманське весілля, екстремісти прийшли в зал, де це весілля відбувалось, і підірвали його. Загинули невинні люди, звичайні мирні мусульмани, в тому числі батько нареченої.

— **Вони хотіли підірвати весілля?**

— Їхньою ціллю було не весілля, а американський готель. Вони використали весілля як спосіб, щоб потрапити в готель. Коли ці фанатики намагаються щось підірвати, вони не рахуються ні з чим. Байдуже скільки при цьому може загинути мирних мусульман. Те, що можуть зробити екстремісти, не піддається якомусь розумному поясненню. Взагалі то уряди мусульманських країн намагаються обмежувати і контролювати діяльність екстремістів. Коли стався цей випадок, я почала дуже переживати, що мама дізнається про вибух з новин, а я ж мала бути в цьому готелі. При першій нагоді я зателефонувала їй і повідомила, що зі мною все гаразд.

— **Як відносяться прости мусульмани до дій екстремістів?**

Араб приносить агнца у жертву

— Вони їх засуджують, вони не переймаються їхніми ідеями, тому що в простих людей хватає своїх проблем. В більшості своїй вони хочуть мирно і спокійно жити. Згідно їхньої статистики, екстремісти- це переважно молоді люди-студенти. Ті, що навертаються в християнство, в більшості теж молоді люди-студенти.

— **Що для тебе було там самим найважчим?**

— Деколи важко було бути самій. Дуже хотілося мати більше зустрічей і спілкувань з моїми новими друзями і знайомими. Мій телефон міг прослуховуватися, а також моя електронна пошта могла бути прочитана. Коли я розмовляла

з кимось по телефону, то я ніколи не називала імен місцевих християн, місце або час нашої зустрічі. Також я не говорила таких слів, як місіонер або церква. Коли треба було сказати церква, то я говорила група, Бог- це був Батько, Ісус Христос-Син, замість слова покаюся ми говорили- став подібний до нас. Мене навчили так спілкуватися з ціллю безпеки. Перш ніж кудись подзвонити, я мала подумати як і що говорити. Зрозуміло, що в таких умовах я не могла з кимось особливо обговорювати свої справи чи ділитися думками.

— **Що ти там відкрила для себе особливого?**

— Я бачила там людей, які живуть під законом. Вони

намагаються з усіх сил дотримуватись букви закону, але часто їхні зусилля марні. Тільки там я відкрила для себе і зрозуміла, що зробив для мене Христос. Він зробив нас вільними від закону. Я бачила людей, які знаходяться під гнітом закону. В Ісусі Христі — є свобода і любов, замість страху бути покараним через порушення закону. Їм тяжко є зрозуміти те, що Христос за все вже заплатив.

— Як це? Треба тільки покаятися в гріхах і Бог тебе вже може прийняти? Більше нічого? — вони цього не розуміють.

— **Які маєш плани на майбутнє?**

— Якщо буде можливість, то я б хотіла ще трохи повітись на місіонерських курсах. На даний момент у мене більше запитань ніж відповідей.

— **Що значить мусульманину стати християнином?**

— Як краще розповідати мусульманам про Бога?

— Як розуміти їхнє мислення, а також їхні традиції?

Мені б хотілось знайти відповіді на ці запитання. Я рада що у мене була можливість поїхати в цю місіонерську поїздку. Мені хотілося щось зробити для Бога.

З Дашею розмовляв
Павло Зинич. м.Сіетл.

Вигляд на мечеть Омара

ГЕРОЇ ВІРИ НАШИХ ДНІВ

“...а інші бували скатовані, ... щоб отримати краще воскресіння...” Євр.11:35.

Дорогі Друзі!

До багатьох із вас, мабуть, вже дійшла ця сумна звістка про мученицьку смерть трьох братів-християн в провінційному містечку Туреччини, Малатії, що в 300 милях від Антіохії, міста, багатого своєю історією, та особливою біблійною ознакою, адже саме в Антіохії віруючих вперше почали називати християнами. (Дії 11:26) У той тихий ранній ранок 18 квітня 2007 року, 46-річний місіонер з Німеччини Тільман Геске, батько трьох дітей, збирався у свій офіс. Поцілувавши дружину на прощання, і обнявши сина, він сказав йому слова, які назавжди залишаться у пам'яті хлопчика: “До зустрічі, синку! Я люблю тебе!” Тільман орендував невелику кімнату у видавничому офісі Zirve, де займався приготуванням конспектів для нової Біблії з коментарями турецькою мовою. Завдяки видавництву Zirve, на території Малатії, й у найближчих містах східної Туреччини, з'явилися християнські книжки! Тим часом, в іншій частині міста, 35-річний пастор Нікаті Аудін-батько двох дітей, також прощався зі своєю дружиною, прямуючи до офісу Zirve. Угур Юксел був третім, хто поспішав до офісу на зустріч з братами для ранкової молитви і вивчення Біблії. Ніщо не

віщувало лиха. Жоден з братів не міг припустити, який тяжкий екзамен віри їм доведеться здати на цьому занятті Біблії...

У цей самий фатальний час, в компанії десятих молодиків, вік кожного із котрих не перевищував 20-ти років, відпрацьовувалися останні деталі силового захоплення братів-християн. Ще нещодавно, п'ятеро з цих десяти, були присутні на Пасхальному богослужінні в орендованому братами залі міського готелю, куди, з великою обережністю, допускалися лише по запрошеннях. Цим молодикам приділили особливу увагу, вони значилися у списку “шукаючих”. Хто міг знати, що насправді відбувалося в серцях цих юнаків, коли вони слухали Євангеліє, яке проповідував пастор Нікаті? Чи торкалося Слово їхніх душ, чи темні думки розправи вже опановували їхньою свідомістю... Всі ці молодики, один з яких був сином управляючого провінцією Малатії, належали до групи tarikat, або до “Вірних Послідовників Ісламу”. Бути членом групи tarikat-велика честь для кожного мусульманина. І все, що відбудеться далі, лише задля слави Аллаха! Міркуючи так, вони запасалися зброєю, ножами, мотузками і

рушниками, знаючи, що буде пролита кров, багато крові...

Озброєна група катів прибула на місце о десятій ранку, а кількома хвилинами пізніше вся трійка братів була міцно зв'язана по руках і ногах. Найжорстокіші катування і знущання тривали 3 години, причому мучителям здалося важливим увічнити все скоєне відеозаписом на власних телефонах. Сусіди у найближчих будинках чули крики, але вирішили, що це лише незначні розбірки між працівниками видавництва, і не стали втручатися. На той час, коли друзі братів зчинили тривогу, і викликали на місце події поліцію, брати Тільман і Нікаті були вже вбиті. Останньою краплею жорстокосердих катів стало перерізання горла, від яких і померли всі троє. Брат Угур, на момент появи поліції, ще був живий... Захоплення мучителів не становило особливих зусиль. Нині всі вони у очікуванні судового вироку... “Смерть мого чоловіка вмістила у собі весь сенс його життя! Він жив для Христа, і помер за Нього!”, сказала вдова Нікаті під час похорону. “Отче, прости їм, бо не знають що роблять...” — так прощалися християни зі своїми дорогими братами по духу!

Підготувала
Волчкова Ольга.

ВІДКРИТО ДОСТУП ДО ШІКІЛ

Апеляційний Суд Каліфорнії одностайно постановив, що керівництво державних шкіл не може заборонити християнським клубам використовувати шкільні приміщення для їхньої позашкільної діяльності. Цією постановою покладено кінець 30-літній забороні щодо проведення занять на біблійні теми на території шкіл.

ПІДПІЛЬНІ БІБЛІЙНІ СТУДІЇ В КИТАЇ

В Китаї дедалі більше християн вивчають Біблію підпільно. Зростаючі нелегальні домашні церкви готують пастирів у печерах північного Китаю, де колись переховувався вождь Мао та його партизанська армія в 1940-х роках.

Студенти навчаються у підпіллі 10 місяців, далі 2 місяці у своїх домашніх громадах, і згодом знову повертаються на 10 місяців у “коледж”. Після цього вони стають пастирями, ризикуючи бути заарештованими і наразити на небезпеку власне життя.

Офіційно зареєстрована протестантська церква нині нараховує близько 20 млн. осіб. Принаймні 75 млн. християн належать до “нелегальних” домашніх церков.

ЦІЛИТЕЛЬКА ПОКАЯЛАСЬ У ГРІХАХ

В кафедральному соборі Єкатеринбурга (Росія) нещодавно відбувся перший чин зречення від заняття окультизмом. Покаяття у тяжких гріхах прийшла відома в місті цілителька Ірина Мельникова. З 1998 року вона була керівником так званого міського оздоровчого центру “Краса і грація”, більше відомого в народі як центр Мельникової. Хоч жінка була випускницею медичного інституту і мала диплом медика, вона охоче послугувалася у своїй практиці “нетрадиційними” методами лікування і застосовувала в своїй роботі елементи східних вчень. Лікування в центрі лікаря Мельникової супроводжувалося візитами до екстрасенсів, чаклунів, ворожок, сеансами медитації і магії.

За повідомленнями інформагентств.
Матеріал підготував Кобись Борис

Більше тисячі християн прийшли подивитися на «Невидимі руки» Віри Кушнір

Творчий вечір відомої християнської письменниці Віри Кушнір зібрав тисячний зал 21 липня в сло'вянській баптистській церкві "Спасіння" (Edgewood, Вашингтон). "Ціль цієї зустрічі — у першу чергу, подяка Богу за талант Віри Сергіївни, а також презентація документального фільму "Невидимі руки" з життя письменниці," — сказав пастор церкви Андрій Павлович Чумакін.

Андреа Патц (Німеччина), головний редактор міжнародної християнської газети, автор сценарію та ведучий, сказав наступне: "Співпрацюючи з Вірою Сергіївною вже більше 10 — ти років, я бачу як слава Божа реалізована в її житті сповна, більше того, я дуже радий, що саме Богу належить її безцінна творчість".

"Бог шукає вірних, і робить їх здібними", — життєве кредо письменниці, це й була головна тема творчого вечора. Віра Сергіївна, відповідаючи на питання ведучого Вадима Гетьмана, багато розповіла про своє життя. Також відкрила таємницю свого натхнення: "Кожний день я прокидаюсь о 5 — їй ранку й молюсь, бажаю щоб Господь був першим, хто почує мій голос на початку робочого дня. Потім я йду на прогулянку, частіше саме тоді народжуються рядки моїх віршів. Коли я дивлюся на навколишню природу, не можу не дякувати нашому Господу, і не писати про Нього".

Письменниця також багато згадувала про свого єврейського дідуся — Леона Розенберга, про якого написала книгу "Життя лише одне". У 1939 році Леон організував американо-європейську місію "Вефіль" у США, у якій донині Віра Сергіївна працює волонтером.

В перервах між розповідями поетеси, звучали її вірші й пісні. Безліч віршів, покладених на музику, співають у церквах уже більше 50-ти років. Усю славу Віра віддає тільки Богу: "Невидимі руки Христа вели мене через усе життя. У моєму житті було багато страждань, а також чудес і благословень. Я могла б до ранку розповідати про милість Бога", — зізналася Віра Сергіївна.

А найбільше вона дякує Богові за можливість зберегти російську мову. Поетеса народилася в Україні, якийсь

час жила в Німеччині, де вивчала німецьку, а коли їй було 22 роки, приїхала в Америку. Тепер вона знає 3 мови, але свої вірші пише на рідній.

А 23 липня, у цій же церкві, Віра Сергіївна Кушнір провела конференцію для молодих сестер. У першій частині своєї лекції вона розповідала про цнотливість. Нагадувала, що вільна американська культура негативно відбивається на християнській молоді, і дуже важливо зберегти себе в чистоті перед Богом. Також навела приклади біблійних жінок, мотивувавши молодих сестер бути вірними Богу.

Відповідаючи на питання із залу, Віра Сергіївна акцентувала увагу на правильних пріоритетах в житті християнки, про плоди Духу, і призначенні в житті жінки, також спонукала служити Богу від усього серця, йти тільки за Ним, і бути вірною тільки Йому. Нагадувала, що Господь робить великі справи із простими людьми.

Віра Сергіївна Кушнір народилася в м. Донецьк (Україна), але вже 60 років проживає в Санта-Барбарі (Каліфорнія). Християнству знайомий її почерк: протягом своїх 80 років встигнула чимало попрацювати для Бога. Вона написала більше тисячі віршів, відомих у всьому світі, переклала на російську мову багато християнських фільмів, сотні теологічної літератури і тисячі статей. Також була автором та ведучою християнських радіопередач. Вона ніколи не приймає похвали у свою адресу, а все приписує Богу й постійно нагадує що Він шукає вірних, і робить їх здібними.

Юлія Марук

Віра Кушнір дарує бажаним автограф

Заклик до посту і молитви

Чи відносяться ці слова сьогодні до нас? Давай-те перевіримо себе на Господній вазі: Безжурні — не скажеш... безтурботні — ні в якому разі — ми такі зайняті та заклопотані, що не вистачає часу на читання Слова Божого. Але ці слова є актуальні і в наш час. Ми журимося про те, щоб мати добру роботу, добру зарплату, гарну хату, все що найдорожче, щоб було в хаті, щоб діти навчалися у вищих учбових закладах, щоб були добротно одягнені тощо, і лиш тоді служіння Богові і ближнім. Все те, про що ми повинні дбати найперше, відходить на задній план. Часто ми, поспішаючи, сідаємо за кермо автомобіля і забуваємо помолитися. Коли важко хворіємо, то кличемо до Господа, просимо зцілення, обіцяючи почати нове життя, працювати для Нього, а потім забуваємо свої обіцянки, занурюючись у земну марноту. А коли біда, або смерть стукає в наші вікна, тоді ми починаємо журитись, турбуватись і часто навіть запитувати у Бога: "За що?"

Отож, зупинімося на хвилинку, огляньмося на пройдений нами шлях і задаймо собі питання:

- *Що зробили ми, щоб наші діти були з Христом?*
- *Який приклад ми показали нашим дітям в сім'ї, в служінні, у відношенні до ближніх?*
- *Як часто ми з ними читали Боже Слово, молилися, вислуховували їхні проблеми, чи взагалі і не цікавилися ними?*
- *Чи бачили нас діти на колінах біля їхнього ліжка?*
- *Скільки раз морально відштовхували їх від себе, не звертаючи уваги, не вислухавши болі чи образи дитячого серця?*

- *Чи чули вони слова благословіння, коли відправлялись в дорогу, в школу?*
- *Де втратили довіру до вас діти? Де замкнулись в собі, і вулиця повела їх своїми стежками?*
- *Що посіяли ми за собою?*
- *Що сходить в новому поколінні?*
- *Чи бачимо ми штрихи своїх помилок, які повторюються в наших дітях?*
- *Чи приймаємо міри, щоб вирвати ті бур'яни?*

Найбільше за все батьки стають спокусою для своїх дітей. Отож, впадимо перед нашим Господом і просимо прощення за наші помилки, викиньмо стару закваску, тобто: недобрі звичаї, гордість, гнілі слова, злобу, ненависть, колючі погляди, негарні відносини до чоловіка, дітей, свекрухи, матері, батька чи ближніх. Очистімо своє серце і хай воно наповниться спокоєм, ніжністю, любов'ю, взаєморозумінням і тоді ми покажемо всім, що ми діти Христові. Визнаючи свої гріхи та недоліки і освятившись, почнімо нове життя. А нове життя почнеться тоді, коли ми все будемо підпорядковувати і довіряти Божій волі, коли день буде проходити в молитві. Скрізь, на всякому місці, ми повинні бути в спілкуванні з Богом, тоді ворог не зможе досягнути до нашого серця і волі.

В наш час існує розрив між молодим і старшим поколінням. Сатана ставить велику прірву між дітьми і батьками. Він посіяв дух непокори дітей батькам і Богові. Діти мучаться в кайданах диявола і не можуть звільнитися, якщо не мої то чиїсь. Слово Боже закликає авторитетом слів Ісуса Христа: "Носіть тягарі один одного".

Часто в наших сім'ях горе, біда, проблеми з дітьми, чоловіком, з батьками, з родиною. Сьогодні ворог сіє нас, як пшеницю, тому вкрай необхідні пости і молитви жінок-християнок. Щоб Господь захистив від нападів диявола, щоб звільнив молоде покоління від пут диявольських, від непокори батькам, вселив у їхні серця страх, щоб боялися робити зло, щоб шанували своїх батьків, виконуючи заповідь Господню, яка має обітницю. Бо тільки тоді, коли діти будуть шанувати своїх батьків, а в їх особі все старше покоління, їм буде добре і будуть довголітні на землі. Якщо ми про це не будемо мати молитви з постом — ми загубимо своїх дітей.

Спотикаючись на земній дорозі, ми можемо підтримати один одного, але для цього необхідна довіра, надійні друзі, які зрозуміють, не осудять, а будуть молитися за вас. Отож, не будемо чужими в церкві, бо ми всі одна сім'я. Пам'ятаймо, що найкращий Друг — це Христос. Перш над усе розкажіть все Йому, закривши двері своєї кімнати, наодинці з Ним відкрийте Йому свою душу. Він допоможе вам нести ваш тягар. А ми, сестри, давайте хоч раз в місяць маймо піст і молитву за наших дітей. Станьмо разом в проломі за них кожної першої п'ятниці місяця і постійно: вдома і в Церкві, вдень і вночі, в дорозі і на роботі з постом і молитвою піднімімо свій плач до Господа за звільнення наших дітей від кайданів гріха, непослуху і противлення всьому доброму. Хай Господь благословить нас в цьому служінні. Будемо пам'ятати, що найголовніше для матерів — це спасіння наших дітей. Живімо під керівництвом Духа Святого, щоб наші діти були спасенні. Прикладом особистого жит-

Встаньте, безжурні жінки, почувте мій голос, дочки безтурботні, послушайте слова мого!

(Ісаї 32:9).

тя навчимо нашу молодь ходити в страхові Господньому, довіряти Господу, зростати в вірі і Благодать Господня буде на них.

Можливо, читаючи, хтось думає: "Мої діти добрі, слухняні, віруючі, вже є активними членами церкви. То мене цей День посту не стосується". Та не забувайте, що ворог не спить і може в будь-який час підійти до ваших дітей у вигляді ангела світла. Цей день стосується і Вас, молись, щоб віра їхня не ослабла і щоб ворог не міг спокусити їх і вас.

О Господи! Захисти наших дітей, всю молодь християнську від впливу цього світу. Від гріховних бажань, непокори і всякого непотребства. Допоможи, щоб нове покоління росло працелюбним, духовно здоровим, було корисне людям і для праці на ниві Господній.

Люба Назарук

У кожної людини ще змалечку на підсвідомому рівні формується своя модель поведінки, набір характеристик та якостей. Також особисте уявлення про сім'ю та майбутнє.

З покон віків нормальною та повноцінною була гетеросексуальна сім'я: чоловік, дружина та діти. Коли члени родини піклуються один про одного, люблять та поважають сім'ю один одного і всі разом очікують на продовження роду.

Але щось сталося з людством. Щось сталося з думками та світом, коли люди почали чорне називати білим. Коли у невинної дитини одночасно з'являється два тата чи дві мами. Коли інтереси гріховної плоті людини становлять найвищу цінність.

Це раніше старенька Європа любила та шанувала Бога. Християнська Америка цінувала глибоку віру та нормальний спосіб життя.

Але тепер, мало хто знає якими швидкими темпами розвивається гомосексуалізм та подібна мерзота у світі.

ШОКУЮЧІ ФАКТИ

Як відомо, демократія — це свобода голосу, право на вільну думку. Мовляв, роби що хочеш. Коли цю саму демократію ставлять вище всього, вона починає бути розпущеною, коли прокидаються усілякі божевільні ідеї, яким світить зелена дорога.

Гомосексуалізм з наймовірною швидкістю поширюється у Європі, а точніше в Євросоюзі, де "це" рахують нормальним явищем. Де вінчають всіх збоченців яким захотілось іншого життя.

Ось, демократична Європа дожила, коли у липні 2005 — го року, у центрі Латвії в місті Рига, пройшов парад геїв та лесбіянок. Коли цю групу божевільних охороняла міліція, щоб збунтовані жителі не могли бути переполною цьому "святую демократію". Прогулюючись центральними прибалтійськими вуличками, парад повернув у бік пресвітеріанської церкви, де їх люб'язно зустрічав "священник-гей", щоб причастити кожного бажуючого.

В 2003 році, у центрі Києва, на Хрещатику, мав відбутися парад секс-меншин, де б вони як слід засвідчили про своє існування. Але група небайдужих людей вийшли в центр міста з акціями протесту. Парад не відбувся.

У Швеції засудили 60-ти літнього пастора за те, що у своїй проповіді він назвав гомосексуалізм "раковою пухлиною на тілі суспільства". В Німеччині батьків позбавляли батьківських прав за те, що вони своїх дітей виховували в

ЖАХЛИВА РЕАЛЬНОСТЬ

світлі християнських цінностей. Подібні випадки мотивували тим, що ніхто не має право нав'язувати дитині думку як жити, вона сама мусить обрати собі шлях. А в Бельгії та Голландії вже давно легалізовані одностатеві шлюби.

Що там казати про Європу, коли у 2006 році в Сієтлі відбувся гей-парад. За словами спостерігача, парад збоченців у Латвії порівняно із цим, виглядав як "дитячий садочок". А нахабству та богохульству так званих секс-меншин можна було тільки дивуватися.

"БЛАКИТНІ" МІФИ

Гомосексуалісти собі у виправдання полюбляють стверджувати, що їхня нетрадиційна орієнтація — це генетично породжена якість. Це черговий міф, яким вони себе потішають. Насправді ніякі вчені цього не змогли довести. Психологи стверджують, що гомосексуалізм може розвиватися в результаті неправильного виховання, коли мати занадто авторитетна. Або ж за відсутністю достатньої батьківської уваги. Хлопчик, дивлячись на авторитет матері, стає більш схожим на неї, тобто приймає її жіноче обличчя.

Взагалі, є безліч теорій щодо гомосексуалізму, та що там казати, коли нинішнє телебачення часто виховує молоде покоління куди сильніше за сім'ю і церкву.

Раніше, 10 років назад, подібне явище було бридким. Тепер — це стало модою. Багато популярних співаків, акторів, політиків практикують мерзотний спосіб життя, заманюючи невербальною рекламою своїх фанатів.

В ЧОМУ ПРОБЛЕМА?

Гомосексуалізм — це не тільки розповсюдження страшних хвороб, таких як СНІД, але й пряма загроза інституту

сім'ї, а в цілому — моральному занепаду в будь-якій країні.

Головна мета секс-меншин, — це пропаганда свого руху в суспільстві. Припустимо, що є невеликий відсоток психічно хворих, вся ж інша гей-спільнота — це результат пропаганди цього явища. Вони не просто руйнують всі моральні засади здорового людства, але й запрошують приєднатись до нової сучасної течії. Існують приклади, коли в Америці геї вже заявляли, що хочуть зрівнятися з правами нормальних людей. Тоді вони будуть претендувати на всиновлення дітей, на право захисту їх державою, і ще багато іншого.

Розповсюдження гомосексуалізму — це занепад всього живого і нормального, не кажучи вже і про Біблійні принципи.

ПОГЛЯД БІБЛІЇ

Відхилення від здорового глузду — це наслідок невір'я в Бога, люди втрачають нормальне мислення, і не можуть бачити речі такими як вони є. В Біблії чітко сказано: "А хто лежатиме з чоловіком, як із жінкою, — гідоту вчинили обоє вони" (Левит 20:13)

"...Так само і чоловіки, позоставивши природне єднання з жіночою статтю, розпалилися своєю пожадливістю один до одного, і чоловіки з чоловіками сором чинили. І вони прийняли в собі відплату, відповідно їхньому блудові. А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернений, — що вчинили непристойне". (Рим 1:27-28)

Згідно слів Біблії, Боже прощення доступне гомосексуалісту в такій же мірі, як і іншому грішнику. Бог також обіцяє силу перемагати гріх, включаючи гомосексуалізм, усім тим, хто повірить в Нього як свого Спасителя (1 Коринтян 6:11; 2 Коринтян 5:17).

Скот Лайвлі, президент організації "Defend The Family", сказав: "Існує тільки одна основа для здорового суспільства, — це природна сім'я, яка захищена шлюбом. А коли людство починає вірити в сексуальну свободу без обмежень, — це руйнує природні сімейні зв'язки".

ВИСНОВОК

Криза християнства призводить до кризи людства. Тому, молись за відновлення християнських цінностей у світі. Бережіть та цінують свої сім'ї, та Божі принципи. І пам'ятайте, що християнська сім'я — це основа здорового суспільства!

Юля Марук

Підтримай академічні стандарти та сімейні цінності! Стань на перешкоді впровадження законопроектів стосовно питань сексуального виховання в школі!

ГУБЕРНАТОРУ АРНОЛЬДУ ШВАРЦЕНЕГЕРУ ТА ЧЛЕНАМ ЗАКОНОДАВЧИХ ЗБОРІВ ШТАТУ КАЛІФОРНІЯ

Шановний Губернаторі і Члені Законодавчих Зборів!

Я пишу, щоб переконати Вас підтримати академічні стандарти та батьківські цінності, перешкодивши впровадженню двох законопроектів стосовно питань сексуального виховання в школах. SB 777 та AB 394 приведуть до сексуальної індоктринації дітей, як шкільного, так і дошкільного віку, до кричущого нехтування батьківськими побажаннями, змусять віддати місцеві школи Каліфорнійському Відділу Освіти і підірвуть саму ціль академічної освіти.

Сексуальна індоктринація дітей недопустима. Ще більший жах викликає те, що це відбувається за спинами батьків, без їхнього відома. Будь-ласка, покажіть людям Каліфорнії, що Вас хвилюють питання учбового процесу і місцевого нагляду над школами, а також побажання батьків дітям. Ці законопроекти суттєво загрожують стабільності Каліфорнійської системи середньої шкільної освіти. В них немає абсолютно ніякої необхідності. Заради любові до дітей, а також до батьків, будь-ласка, перешкодьте впровадженню. SB 777 та AB 394.

Не зважаючи на те, що 10 травня, при внесенні поправок, слово “несприятливий” було замінено на “дискримінаційне упередження”, SB 777 продовжує робити те ж саме: примушує всі середні школи сексуально індоктринувати дітей шкільного та дошкільного віку. Я надіюся, що не помилюся в тому, що і Ви з цим не згодні: сексуальна індоктринація дітей за спинами батьків — це абсолютно неправильно, незалежно від назви (того, як би воно не називалося).

Не зважаючи на номер SB 777 дуже невдалий для батьків, цей законопроект приведе до того, що в підручниках, навчальних матеріалах та на заняттях

буде пропагуватися поняття “сексуальна орієнтація” (визначене, як “гомосексуальність” та “бісексуальність”) і “стать”, (яке також передбачає поняття “транссексуальність” та “зміну статі”) у всіх класах середніх шкіл Каліфорнії. Цей законопроект сексуально індоктринуватиме дітей, в тому числі і шестилітніх!

Минулого року губернатор Шварценегер наклав вето на подібний законопроект, мотивуючи це тим, що в ньому немає ніякої необхідності, оскільки існуюче законодавство уже захищає студентів від дискримінації за сексуальною орієнтацією.

І от що зробить SB 777, перешкоджаючи будь-яким підручникам і посібникам в “зображенні чи пропагуванні дискримінаційного відхилення” в різних сферах сексуального життя, SB 777, насправді, вимагатиме від усіх посібників позитивно зображати транссексуальність, бісексуальність та гомосексуальність. Чому? Тому що мовчання по відношенню до цих сфер сексуального життя більше не дозволяється.

Отже, школи будуть зобов'язані зображати “одностатеві шлюби” в підручниках та посібниках з сімейного життя і навіть схвалювати операції по зміні статі, як діючу альтернативу заняттям з сексуального виховання.

Оскільки SB 777 вплине на всі учбові посібники, законопроект змінить і підручники і увесь учбовий курс, а заодно і програми лекцій, інформаційні бюлетені та шкільні законодавчі органи. Ці нові “недискримінуючі” матеріали повинні будуть містити:

- Бюлетені про операції по зміні статі (нехтування матеріалами про операції по зміні статі на уроках сексуальної освіти означала б “дискримінаційне упередження”).
- Лектори-трансвестити (розмежування лекторів на біоло-

гічних чоловіків та біологічних жінок мало б “дискримінаційне відхилення”).

- Відео зображення трансвеститного, бісексуального та гомосексуального характеру (показ фільмів, які описують лише традиційні сім'ї чи відносини між чоловіками та жінками мав би “дискримінаційне відхилення”).

На додаток до всього, оскільки сімейні пари мають гейдерні особливості, одружені пари або сім'ї, де є батько і мати, зображались би, як звичайні стереотипи — старомодні ідеї — можуть бути виключені з підручників, внесення їх в підручники розглядалося б, як “дискримінаційне упередження” проти гомосексуальних пар.

Ось чому, згідно SB 777 учбовий план в кожній середній школі по всій Каліфорнії, в кожному класі K-12 буде зобов'язаний зображувати транссексуальних і гомосексуальних батьків, як щось нормальне. По суті SB 777 навчить школярів тому, що не існує такого поняття, як природна сім'я.

Зрозуміло, SB 777 буде пролоббійований юристами Відділу Освіти Каліфорнії, які при потребі засудили б кожний шкільний округ в країні, щоб змусити їх піти на поступки. Ця драконівська міць державних чиновників, які кишають навколо округів, що не бажать сексуально індоктринувати дітей, була б зовсім непривабливим видовищем!

Згідно супутньому законопроекту AB 394, будуть випущені і поширені серед школярів друковані видання, які заохочують транссексуальність, бісексуальність та гомосексуальність. AB 394 прорікає це під личиною “антиутистської” освіти, що стане помиранням для сексуальної індоктринації.

Губернатор Шварценегер, я ціную Ваше вето на AB 606 в ми-

нулому році, який дуже схожий на законопроект AB 394. Ви були праві, коли сказали, що це було б “безвідповідально” додавати ще один “неоплачений” мандат на наші школи, особливо з тих пір, як існуючий закон уже запобігає дискримінації та утискам в середніх школах Каліфорнії.

Перешкоджання “утискам” законопроекту AB 394 (що може бути розглянуто, як реакційні слова) основане на відмінних особливостях статті 4 пункту 422.56 Кримінального Кодексу і пункту 220 Учбового Кодексу. Ці завуальовані особливості підтверджують те, що AB 394 — вовк в овечій шкурі. Стаття 220 Учбового кодексу залежить від статті 422.55 Кримінального Кодексу, що визначено статтею 422.58 Кримінального Кодексу, яка визначає поняття “сексуальна орієнтація”, як поняття, яке включає поняття “гомосексуальність” і “бісексуальність”, а також визначає поняття “статева приналежність”, як поняття, що передбачає транссексуальність та операції по зміні статі. Пункт 422.58 буквально говорить наступне: “Рід означає статеву приналежність і включає статеві особливості особи, а також відповідну статі зовнішність та поведінку, так чи інакше стереотипно асоційованою зі статевою приналежністю особи від народження.

Підсумок всьому — те, що AB 394 вимагатиме під загрозою судового позову з впливовим Відділом Освіти Каліфорнії, щоб всі середні школи в Каліфорнії заохочували транссексуальність, бісексуальність і гомосексуальність антиутистської освіти. Це помилка: жертвувати призначенням академічної освіти для наших дітей заради зміни курсу сексуального виховання та політичної коректності!

Захистіть школярів! Станьте на перешкоді SB 777 і AB 394!

(Виріж або зроби копію звернення і відішли губернатору”)

На небо до Ісуса

П'ятниця. Теплий літній вечір. На небі то тут, то там запалювалися зірки. Сім'я Петрових повертала-ся з молитовного зібрання. Лариса і Наталка йшли поруч із мамою, тато ніс на руках дворічного Сашка. У дворі вони зупинилися.

— Подивіться, яке сьогодні зоряне небо! — захоплено сказала мама. Усі підняли голови і певний час милувалися темним оксамитовим небозводом, у якому, як лампочки, горіли яскраві зірки.

— Гарно, правда? — перервав мовчання тато.

— Так! — разом відгукнулися діти. Тато поставив Сашка на землю і присів навпочіпки.

— Ви знаєте, хто створив небо і зірки? — запитав він.

— Бог!

— Правильно. Бог все створив: і небо, і землі, і зірки. Він знає кожну зірку на небі...

— Кожну зірку? — не дослухавши тата, вигукнула Лариса. — Їх дуже багато!..

Ларисі вже було шість років, вона добре вміла рахувати, але на небі сяло стільки зірок, що як вона не намагалася, порахувати їх не могла.

— Наш Бог — великий, всемогутній, всезнаючий. Він — наш Творець і люблячий Батько.

— Як ти, тату? — обняла його за шию менша дочка.

— Ні, Наталочко. Бог — не людина. Хоча ми з мату-

сею і любимо вас, Небесний Батько любить сильніше, піклується краще, зберігає і оберігає теж краще, ніж ми, люди. Ми можемо помилятися, а Небесний Батько ніколи не робить помилок. Тому Бога потрібно любити найбільше на світі, навіть більше, ніж тата з мамою!

— Я знаю, Бог живе на небі! — встала Наталя.

— Тату, а ми підемо до Ісусу на небо? — спитала Лариса.

— Скоро, дуже скоро. У якій день саме — ми не знаємо, але вже залишилося недовго чекати. Ви хочете на небо, діти?

— Так! Там дуже добре! — почали стрибати дівчатка, а Сашко притиснувся до тата і довго кивав головою — він також знав, що у небі дуже добре.

— Сашуню, а тебе Ісус любить? — запитав раптом тато.

— Так! — не замислюючись, вигукнув малюк.

— Хочеш, я покажу тобі, як Ісус любить тебе? — Тато ніжно і міцно притиснув до себе сина. — Отак, сильно-сильно!

Сашко весело розсміявся, обіймаючи рученятами таткову голову. — Тату, а ми житимемо на цьому небі? — показала Лариса пальчиком вгору.

— Ні, донечко, наше небо ще вище, його з землі не видно.

— А як ми туди потрапимо? — здивовано запитала Наталя.

— Ісус прийде і візьме нас до Себе, — піднявся тато.

— Давайте заспіваємо нашу вечірню пісню і підемо додому! — запропонувала мама й заспівала:

*У синьому небі перша
Зірочка зойдається...*

Діти дружно підхопили. Особливо урочисто вони проспівали останній куплет:

*З добрим Ісусом
Стрінемося, скоро
І на небі радість
Не скінчиться ніколи.
Наступного дня, після*

сніданку, уся сім'я збиралася на молитву. Тато взяв Біблію і прочитав два вірші з Євангелія Луки: "Чи ж не п'ять горобців продаються за два гроші? Та проте перед Богом із них ні один не забутий. Але навіть волосся вам на голові пораховане все. Не бійтеся: вартніші ви за багатьох горобців!".

Тато подивився на всіх і додав:

— Ось такими словами Ісус Христос пояснював людям Божу любов. Якщо Він не забуває навіть маленьких пташок, тим більше не забуде нас — Своїх дітей. Він любить нас і хоче, аби ми жили з Ним на небі. Там Він приготував нам місто. Але щоб жити з Ісусом, треба любити Його, не грішити і завжди прагнути на небо.

Шлях до неба нелегкий. На ньому багато небезпек. Наш ворог — диявол — завжди підстерігає нас, щоб погубити. Він спонукає нас робити гріх, аби ми не потрапили на небо. Але Бог сильніший за диявола і може захистити нас від нього. Тільки потрібно любити Господа і бути слухняними. Тоді Він приведе нас на небо.

Хто пам'ятає, які небезпеки можуть зустрітися нам на шляху до неба? — запитав тато.

— Телевізор, — згадала Лариса минулу розмову. — Коли Анюта запрошує дивитися казки...

— Правильно. Дивитися телевізор — гріх. Це велика небезпека на шляху до неба. З екранів телевізорів дуже часто показують, як люди кривдять одне одного, б'ються. Там можна побачити брудні історії, які оскверняють наш дух і заважають наблизитися до Бога. Любителі кіно згодом починають чинити так само, як і герої фільмів. Такі люди не хочуть молитися і слухатися Ісуса. Вони не потраплять на небо, якщо не покаються. Отож, діти, ми повинні завжди молитися, щоб Бог оберігав нас від подібних спокус і допоміг нам любити Його.

Після молитви тато пішов до бабусі будувати сарай, а мама взялася впорядковувати у домі. Лариса, Наталя і навіть Сашко допомагали мамі. Сашко швидко вправся з роботою. Він зібрав іграшки в коробку і тепер розглядав дитячу Біблію. Побачивши картинку, де був намальований Авраам, який притискає до грудей Ісака, Сашко захоплено вигукнув:

— Тато любить! Тато любить!

На його радісні вигуки у кімнату зазирнула мама. Сашко підбіг до неї і, показуючи на малюнок пальчиком, повторив:

— Тато любить!

— Правильно, синку! Так робить тато, якщо любить, — підтвердила мама, задоволена тим, що малюк засвоїв батьків жест любові.

Зовсім несподівано сім'ю Петрових спіткало велике лихо. У Саші виявили дуже серйозну хворобу — рак. Малюка поклали до лікарні. Лікарі доклали всіх зусиль, щоб зберегти йому життя, а батьки, передчуваючи розлуку, дедалі частіше почали говорити йому про небо.

— На небі, Сашуню, дуже добре, — погладжуючи гарячу голівку сина, говорила мама. — Там ти не будеш більше хворіти. Там дуже багато дітей. І всіх їх любить Ісус. І тебе, синку, Ісус теж любить. Хочеш на небо?

— Так! — тихо відповів Сашко. — Там не буде боліти голівка і тьотя не буде ставити уколи. Так?

— Так, мій маленький, — обняла його мама, і серце її стиснулося від болю.

Невдовзі Сашкові зробили складну операцію. Підміняючи одне одного, біля нього чергували мама, тато й бабуся. Коли Сашкові стало трохи краще, тато часто брав його на руки і носив по вузькому довгому коридору. Іноді він заходив із ним у кімнату відпочинку. Великі і високі вікна тут були завішані гарними шторами. На стінах яскравими фарбами

були намальовані величезні дерева, квіти, дивовижні звірі. Біля вікна красувався величезний акваріум, де плавали кольорові рибки, а в кутку стояв телевізор. Коли телевізор не працював, тато приносив Сашка у цей зал і, показуючи рибку, розповідав про Бога, Який створив все чудово.

Якось тато взяв Сашка на руки і пішов із ним по коридору убик кімнати відпочинку. І раптом до них долетіли звуки працюючого телевізора.

— Тату! Татусю! — трикратно зашепотів Сашко. — Не ходи туди! Там дивляться телевізор!

— Звісно, синку, я не піду туди! — заспокоїв його тато і повернув назад. Коли ж телевізор вимкнули і хворі розійшлися по палатах, Сашко попросив:

— Тату, там вже нікого немає. Підемо подивимось на рибку!

Тато виконав бажання сина, і поніс його у кімнату відпочинку.

— А на небі теж буде так красиво, як тут? — запитав Сашко, розглядаючи картини.

— Ні, синку, на небі набагато красивіше! Ми не можемо навіть уявити собі ту красу. Дерев там незвичайні — вони щомісяця приносять смачні плоди, а вулиці у небесному місті — золоті. Там не буде зла й гріха. Там дуже добре, синку, набагато краще, ніж на землі. Там наш Ісус. Він тебе дуже любить і чекає, коли ти прийдеш до Нього на небо. — Тато ласкаво поцілував схудлого сина.

Сашко щасливо усміхнувся:

— Я дуже хочу поглянути, як там, на небі!

Він стомлено поклав голівку татові на плече, і той бережно поніс його у палату.

За кілька тижнів Саші не стало. Ісус виконав його бажання і узяв його туди, де немає хвороби, страждань і сліз. Ісус взяв Сашка на небо.

ЧАСУ НЕ ВТРАЧАЙ

А дні спішать, біжать удаць роки,
Торуєчи стежину в вічність...
Ненаць вчора був ти молодим —
Сьогодні старість мружить вічі.
Хто може, люди, відгукніться, хто,
Той час нестримний зупинити?
Або вернути те, що вже пройшло?
Ніхто не може це зробити!
Руці людській час не підвладний, ні!
Все пройде; радощі і горе,
Щасливий той, хто у юначі дні
Христу свою довірив долю,
А в кого — скроні вкрила сивина
І днів чимало проминуло —
Себе питає хай: “Чи не дарма
Живу на цій землі понурій?”
День прийде — і побачим в небі ми -
Спасителя — в красі величній!
Він кожного питає: “Де плоди?”
Із чим ти перейшов у вічність?”
Для всіх настане звітний час
Комусь раніше з нас, комусь — пізніше...
Тож марно дні, години не втрачай, —
Збирай плоди, готуйся в вічність!

Збірка “Живе Джерело”

Живем ми на межі тисячоліть

Живем ми на межі тисячоліть
І час такий непевний і тривожний.
Серед усіх життєвих лихоліть
Відповідальний
перед Богом кожний.

Земля-планета в вихорі подій
Летить, пливе, намотує спіралі,
А людство залишилось без надій
В німім чеканні: ну а що там, далі?

Сьогодні на землі панує гріх,
І людство все живе в його омані.
Сьогодні ще Ісус прощає всіх,
Хто хоче повернутись
в край бажаний.

Туди, де править злагода й любов,
Де кожний дивиться, як брат на брата,
Де вже ніколи не проллється кров,
Відсутня злоба, ненависть, відплата.

Летить в безмежнім космосі земля,
Вже знов тисячоліття за порогом.
А голос, голос тихий звіддала
Все просить: “Люди,
примиріться з Богом”.

Бо з плином часу в розрізах віків
Земля, як зірка, —
спалахне й погасне.
Приготував Бог людям кращий дім
На небі, а воно таке прекрасне!
Михайло Клекоць

* * *
“Немає часу” — кажеш, біжучи,
“І знов не встиг”, — зітхаєш гірко,
Ще віск не скапав зі свічі,
А вже закінчена сторінка.
Не всім, вдалось допомогти,
Не всіх ще встигнув полюбити,
Не всі ще скарби віднайшли,
Ми ще не встигли просто жити.
Не все зробили так, як слід.
Не всі зірвали в полі квіти
Ще ніби вгору йде політ,
А встиг уже і посивіти.
Ще стільки планів в голові,
Ще мрії множаться роями.
От тільки руки “неживі”
Й комусь не спиться вже ночами.
Не всіх зігріли ще теплом
Гнізда як слід не збудували,
А пташенята — на крило
Давним-давно з гніздечка стали.
Уже і зморшки до лица,
І крок ступить немає сили,
Вже стука вічність у серця
Холодним подихом могили.
На жаль закінчився ліміт,
Й за всю свою життя дорогу
Уже давати треба звіт.
А ще не встиг зустрітись з Богом
Юрій Ваверинюк

* * *
Ні я, ні ти, не хочемо померти,
А хочеться й на старості ще жити,
Але тіла обшарпані й подерті
Притягує земля, щоб відпочити.
Ми хочемо побачити, що буде...
До чого людський приведе прогрес
Не втрачений в натруженого люду
До долі діток, внуків інтерес.
Пророцтв тисячолітніх час підходить
Все більше в світі настає ознак,
Що заголосять скоро всі народи,
Бо з'явиться Ісус на небесах.
До того часу будуть катастрофи,
І війни, й голод будуть на землі.
І з'їдуться євреї в край Голгофи,
І будуть люди без любові, злі.
І зазвучить тоді Господнє Слово
В державі кожній, в кожному краю,
Здринуться неба і землі основи.
І в душу страх ввійде твою.
На місяці, на сонці і на зорях
Побачимо ознаки про кінець.
Бентежні хвилі в морі заговорять
Лише любов ніколи не мине.
Амінь

Збуваються Слова

Збуваються Слова святі пророці,
Збувається усе, про що Христос
сказав,
А люди все ж повірити не хочуть,
Не хочуть слухать, не бажають знать.
Вже Біблія є в кожному домі,
Та чи спасе Вона, коли буде лежать?
Щоб Слово Боже стало всім відоме,
Потрібно і молитись і читать.
Та люблять серіали, передачі,
Коли там в Боже Слово заглядають,
Лише, як лихо вже спіткає — плачуть,
А все ж спасіння не хочуть прийняти.
Не прагнуть подолати перепону,
Покаялись, з Ісусом подружись.
Не хочуть жити по Божому закону,
Продовжують не Господу служити.
А як зберуться щось вже відмічати
Кому почесне місце. На столі
Де лиш святому хлібові лежати,
“Нечисту силу” ставлять в кришталі.
Її звуть “богом”, за здоров'я просять,
Із чаркою в руці бажають благодать,
А скільки горя “змій” отой приносить,
Не хочуть люди те собі признати.
Ось там вже батько

зарубав свою дитину,
“Бо їсть багато”, — “змій”
йому шепнув,
А другий втяв ножом у серце сину
Й собі петлю на шії зашморгнув.
Десь плаче жінка, тут ридає мати,
А тут ось, поруч, гине вся сім'я,
А там до крові б'ється брат із братом.,
Щодня сльозами обмивається земля.
А хтось за гроші смерть собі купляє
Наркотиків і п'янства

затяглась петля.
Хтось на розпусті, горі заробляє,
В прокльонах та гріхах
в погибель йде земля.
Чи бачите ви все це, добрі люди,
Що ми живемо вже в останній час?
Не довго Бог все це терпіти буде
І скоро наш Христос прийде до нас.
Господь гряде і вже не забариться
І будуть тоді плакати і ридати,
Бо над землею Божий суд

звершиться,
Земля і всі діла на ній згорять.
Якби всі примирились,
як брат з братом
І серцем на Голгофу щоб прийшли,
То не було б розпусти, горя, втрати.
Якби всі дійсно християнами були.
Іще Бог жде, Він кличе всіх:

“Покайтесь!”
Він хоче вас помилувати, простить,
Назад вже до гріхів не повертайтесь
І будете з Ним тут і в небі вічно жити!
Амінь

Л.Бояр

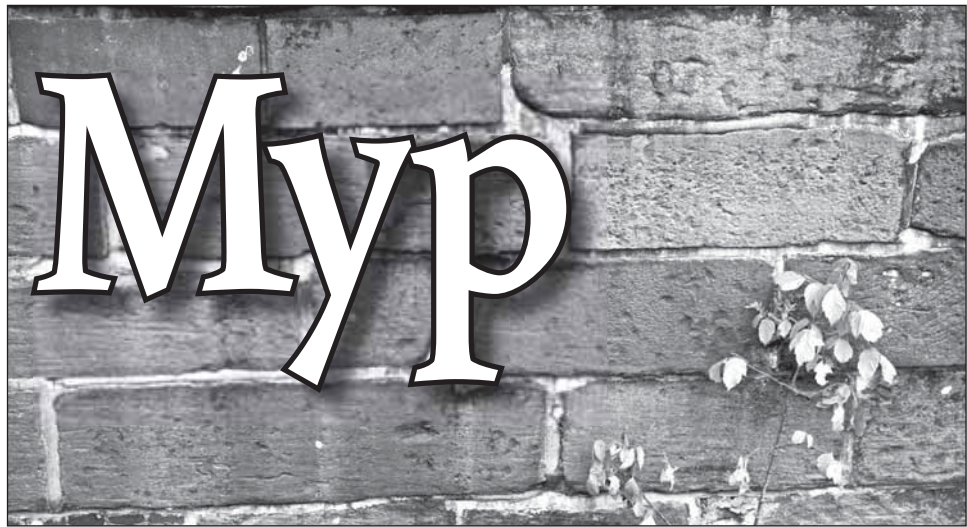

Чоловік з дружиною їхали на попутнім автомобілі в село, в котрому народились, вирости, і де вже не були довший час. Автомобіль повільно просувався шосівкою. Швидше їхати він не міг. І не тому, що був уже старенький, а тому, що так звана дорога, була з суцільних вибоїн. Машину раз у раз кидало в боки, то вверху, і вона наче той" човен в синім морі", як писав колись Шевченко, то "виринала" на горбиках, то "потопала" в ямах. Пасажири дружно клацали зубами, роздивляючись навколо. Добре, що день перед цим пройшов дощ, то хоч пилюки не буде. Можна було відкрити вікно і милуватись навколишнім краєвидом. А навколо дійсно була Божа благодать. Зліва розкинулось поле сіножаті. Висока до пояса трава, легенько похитувалась під подихами вітру. Польові квіти, мов діти з-за плоту, з цікавістю визирали з-за трав'яних стебел. Їхні різнобарвні оченята притягували до себе з неймовірною силою, так і хотілось вийти з автомобіля і світкнути обличчя в запашні гірлянди квітів, впасти в запашну траву, розкинувши руки, і любоватись білими хмаринками, що пропливали по небі. Праворуч розкинулось інше поле сіножаті, та трава тут вже була викошена. Пасажирам здалося, що їхні ніздрі лоскоче духмяний запах сіна, а може воно так і було.

Там, за рівненькими покосами сіна, зеленіючи, виднілась смуга дерев, а ще далі — село. Через кілька хвилин перед пасажирами схиляли голови в привітанні тендітні берізки. На вітру лопотіли широким листям клени, їх підтримали, зашумівши, осики, розлилися медовим ароматом квітучі липи.

"Яке чудове місце, — подумали і зітхнули з сумом пасажири. В їхній уяві відтворились картини міського життя: розпечений асфальт, гул і дим від машин, постійно кудись поспішають люди. А тут — тиша і благодать, мир і спокій. А повітря!...здається дихаєш не надихаєшся..."

Тим часом автомобіль, подолавши чергових кілька ям, під'їхав ближче. Але що це? За струнками рядами дерев

виднілися якісь моторошні розвалини. Вони наче зійшли з картин кінофільмів про війну, чи були наслідками сильного землетрусу.

Пасажири стали пригадувати, що раніше було на місці руїн:

— Ось там стояв склад мінеральних добрив, — показав чоловік на шматки цегли, штукатурки, шиферу, каміння і дерев'яні уламки.

— А там був зернотік, комори для збіжжя, а ось там — сушарка для зерна, механічна майстерня, — додала дружина, показуючи сліди від інших будівель і споруд.

— А ось там були корівники, свинарники, — продовжив чоловік.

— А ось там... — все викрикували і викрикували пасажири, розгублено водячи очима навкруги, то позираючи одне на одного то на місцевого жителя. Вони не вірили тому, що бачили. Багато з того, що вони перерахували, будувалось на їхніх очах. Та коли навіть після війни, ще залишаються понівечені дахи і стіни, то тут не було нічого, лише розриті ями від будівель і споруд.

Пасажири з німим запитанням повернули голови до чоловіка, який підвозив їх, і який ще жив у цьому селі: — "Що це?"

— Коли розпався колгосп, то все розібрали по домах, — став пояснювати той. Спочатку зерно, худобу і техніку начебто ділили, та згодом накинупись,

як сарана, і хто що зміг забрав. Одним словом, розтягнули. А коли вже нічого не залишилось, взяли до дахів, стін і підлоги, отак все до камінчика і розібрали. Возили до дому цеглу, камінь, дерево, хто що захопив. Хто мав чим, то цілі гори каміння і цегли натаскав. А хто бідніший, то й так залишився. І знаєте, — розповідач повернув голову до пасажирів, — ті, хто не дуже то й наробився в цьому колгоспі, натягнули додому чи не найбільше.

— Ви хочете сказати накрали? — перепитали здивовані пасажири.

— Ну можна і так сказати, — погодився водій. Люди розібрали все до землі і, навіть фундамент лопатами розбили і перевезли додому. Ось тут, — він показав пальцем на місце, біля якого вони якраз проїжджали, — була мурована огорожа навколо тракторної бригади. Гарний такий мур. Я ще й сам навіз з нього добрячого каміння. Камінь акуратний, тесаний. Та люди накинупись на цей мур і враз розібрали. Інколи навіть лома до рук не брали.

— А то ж чому? — запитали з цікавістю пасажири.

Чоловік загадково усміхнувся.

— Та тому, що коли його будували, то цемент майстри виміняли людям з села за горілку. Через те цементний розчин вийшов слабенький, ледве не з самого піску. А хіба пісок втримає? От і тому, коли стали розбирати, то каміння легко від-

ставало без лома.

Пасажири, здвигнувши плечима, переглянулися між собою і на якийсь час замовкли. Раптом один з них вигукнув:

— Дивіться, а он там мур ще стоїть. Ще не все, як ви кажете, розтягли.

Водій глянув у той бік. Там, за березами, дійсно красувалася непогана ще мурована огорожа, правда, простягалася вона не далеко.

— А!!! Он той, — чоловік скривився, — цей ще стоїть. У нас було дві бригади майстрів, — став він пояснювати ситуацію, — перша ота, що їх огорожу розібрали, бо цемент пропили. А потім, коли залишилось вже небагато будувати, хтось доніс голові колгоспу, як вони той мур будують, і він найняв іншу бригаду зі "штундів", — одних віруючих. А ті роблять на совість. Ото їхня огорожа і стоїть. Міцна дуже. Розчин аж синій, тож і тримає. Пробували розвалити...Та де там, тільки іскри скачуть з — під лома, а мур стоїть, камінь ні з місця. То й дали спокій.

"Шкода, — зітхнув водій, — була б ще машина каменю".

Пасажири, чоловік з жінкою, переглянулися між собою:

— "І все, що тільки чините, робіть від душі, немов Господеві, а не людям", — сказали вони разом у відповідь словами із Біблії і посміхнулись, в серцях своїх подумавши: "Слава Богу!" Вони теж були віруючими, як називали колись — "штундами".

ТЕРНОПІЛЬ.

Дерева — Гіганти свідкцють про створення

Вони здібні піднімати воду на висоту 30-ти поверхового будинку, але як?

Секвоя, що росте в Каліфорнії, є одним із самих високих дерев у світі. Вони досягають у висоту 110 метрів. Вік деяких дерев сягає 2000–3000 років! Важко передати те незабутнє враження, котре залишає прогулянка серед цих гігантів.

Істина створення виявлена тут могутньо. Клітини дерева організовані так, щоб складати корені, стовбур, кору, водяні колонни, гіляки і листя. Дерево нагадує гігантську хімічну фабрику. В ньому в бездоганному порядку проходять надзвичайно складні хімічні процеси.

Дивовижно те, що це величезне дерево виростає із маленького зернятка вагою 5–8 грам. Тільки подумайте: вся інформація про розвиток і організацію цих гігантів закладена в їх ДНК, в крихітному, круглому насінні. Зернятко виконує всі “вказівки”, що знаходяться в його ДНК і перетворюється в гігантську структуру, з котрою ніщо не може порівнятися по зовнішньому вигляду і розмірам. Разюче, чи не так? В Писанні сказано: “Отож, Бог найвищий у силі Свій, — хто навчає, як Він? Хто дорогу Його Йому вказувати буде? І хто скаже: “Ти кривду зробив?” Пам’ятай, щоб звеличувати Його вчинок, про якого виспівують люди, що його бачить всяка людина, чоловік приглядається здалека.” (Йова 36:22–25). Дійсно, всі люди можуть бачити Його діла.

Піднімаючи воду на висоту 30-поверхового будинку

Вдень через листя секвоя виділяє до 600 літрів води, тому вона постійно піднімає воду від корня до гіляк, переборюючи силу гравітації. Як же це вдається дереву, не маючи механічних насосів? 100 метрів — це дійсно вражаюча висота, подібна до двох 14-поверхових будинків.

Виявляється, в середині стовбура секвої є спеціальна система вузьких взаємопов’язаних трубочок, що називається “ксилемою”. Ця складна внутрішня тканина дерева служить для того, щоб проводити воду від корня до листочків. Трубочки ксилеми формують кліти ни, розташовані одна над другою. Всі разом вони утворюють неймовірно довгу колону, сягаючи від корня через стовбур до листя.

Щоб “качати” воду, секвоя повинна створювати в цій трубці безперервний потік води. Дерево підтримує воду на протязі усього свого життя. Згадайте, як сильний вітер гне дерево і гіляки. Однак дякуючи тому, що провідна трубка складається із мільйонів маленьких відрізочків, стикованих разом, потік води постійно підтримується. Одна суцільна трубка не виконала б цієї задачі.

Поскілки вода природньо не тече вверх, як же дереву вдається качати її на таку висоту? Корені штовхають воду вверх, а дія капілярності (здібність води по трохи підніматися по стінкам трубки) додає тиску. Однак ця сила забезпечує секвої підняття води лише на 2–3 метри. Основна рушійна сила — це випаровування і притягання між молекулами води.

Молекули мають позитивно і негативно заряджені частинки, завдяки чому вони зчіплюються між собою з величезною силою. Ця сила була виміряна експериментально і становить 25–30 атмосфер (одна

атмосфера дорівнює нормальному атмосферному тиску на рівні моря). Цього достатньо, щоб продавити підводного човна часів Другої світової війни, на глибині 350 метрів під водою. Секвоя ж запросто підтримує тиск в 14 атмосфер на поверхні водяної колонки, і вона витримує тиск.

Вода, випаровуючись з листя, породжує силу всмоктування. Молекула води випаровуючись з листка, і завдяки силі молекулярного притягання, тягне за собою інші молекули навколо неї. Це створює невелике всмоктування в водяній колонці і тягне воду від сусідніх клітин листка. Ці молекули, в свою чергу, притягують оточуючі їх молекули. Ланцюжок руху продовжується до самої землі і рухає воду від кореневища до верховіття дерева подібно тому, як насос підіймає воду із криниці на поверхню.

Ми розуміємо, що дерево саме по собі не могло придумати таку складну систему, навчившись так мудро використовувати фізику води і енергію Сонця.

Ми віддаємо усю Славу Богу, Творцю неба і землі. Дерева — гіганти свідкують про історичність книги Буття, котра відкриває нам їх правдиве походження: “І сказав Бог: нехай земля виродить траву, ярину, що насіння вона розсіває, дерево овочеве, що за родом своїм плід приносить, що в ньому насіння його на землі”. І сталося так.” (Буття 1:11–12).

Дмитро Куровський

Тунель у гігантському дереві

Біблійна ШКОЛА

Еммаус

**пропонує Вам
безкоштовні заочні
біблійні курси**

Курси, які ми готові висилати поштою, допоможуть Вам, дорогий друже, дізнатися більше про Бога і життя Ісуса Христа, а також допоможуть знайти відповіді на багато запитань, що виникають у процесі життя. Вони не замінять Біблію, навпаки, уроки націлені на те, щоб зробити Святе Письмо Вашим Путівником, щоб, вивчаючи його, ви здобули надію, віру, любов.

Програма навчання складається з 24 окремих курсів. За кожен пройдений курс студент отримує посвідчення. При успішному завершенні 12 курсів вручається диплом. Видрукований у вигляді невеличкої брошури, курс має 12 уроків. До кожного уроку пропонуються перевірені завдання, виконавши які, потрібно повернути на перевірку за адресою:

Bible School of Emmaus
37603 28th Ave S
Federal Way, WA 98003

Для отримання додаткової інформації
звертайтеся за телефоном:
(253) 835-2182-message,
(253)-347-6600,
(253) 568-7615.

ЗАХІДНЕ УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛЬСЬКО- БАПТИСТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ В США

Українська церква Євангельських Християн-Бaptистів міста Сакраменто

Адреса: 5540, Date Ave., Sacramento,
CA, 95842

Пастор: Володимир Вільниць
(916) 348-1639

Євангельсько-Бaptистська Українська церква міста Сакраменто

Адреса: 5948 Pecan Ave. Orangevale
CA 95662

Пастор: Сергій Почапський
(916) 390-4786

Перша Українська Євангельсько- Бaptистська церква міста Сан-Матео

Адреса: 1501, S El Camino REAL, San
Mateo, CA, 94402

Відповідальний: Володимир Ковальчук
(510) 247-9604

Перша Українська Бaptистська церква міста Санта-Барбара

Адреса: 3721, Modoc rd., Santa Barbara,
CA, 93105

Пастор: Богдан Прихідько
(805) 685-7917

Перша Українська Євангельсько- Бaptистська церква міста Лос- Анджелес

Адреса: 2030, Glendale Blvd., Los Angeles,
CA, 90039

Пастор: Ілля Чепелюк
(949) 653-9196

Українська Євангельсько-Бaptистська церква міста Гемет

Адреса: 26089, Girard St., Hemet,
CA, 92544

Пастор: Володимир Білоус
(858) 613-0162

Перша Українська Бaptистська церква міста Сакраменто

Адреса: 1038 Meldy Ln.
Roseville, CA 95678

Пастор: Юрій Голас
(916) 334-1466

Церква Євангельських Християн- Бaptистів м.Кент

Адреса: 27031 III Ct. SE
Kent, WA 98030

Пастор: Леонід Лігушко
(253) 941-4292

Церква Євангельських Християн- Бaptистів міста Еверет

Адреса: 11401 Airport RD, Everett, WA,
98204

Пастор: Олександр Ковальчук
(425) 319-7228, (425) 423-0467

Перша Українська Бaptистська церква міста Сіетл

Адреса: 37603, 28-th Ave S.,
Federal Way, WA, 98003

Пастор: Костянтин Качмарчик
(253) 939-9364

Українська церква Євангельських Християн-Бaptистів міста Ванкувер

Адреса: 3611 NE 132 Ave. Vancouver
WA 98682

Пастор: Павло Дем'яник
(503) 407-0413

ЖИВІТЬ У МИРІ І ЛЮБОВІ

Живіть, брати, у мирі та любові,
Шануйте серцем Божу доброту.
Спогляньте на тяжкий вінок терновий,
Возложений на голову Христу.

Не спричиняйте Господу страждання,
Христос доволі вже терпів за нас.
Подайте руку братського єднання
Й любов, якою любить нас Ісус.

В молитвеннім сердечнім покаянні
Очистіть свої душі і серця.
І в щирому братерському єднанні
Ім'я прославте Господа Христа.

Живіть, брати, у мирі та любові,
Живіть по духу, як Господь звелів.
І будьте Йому вірні в ділі й слові,
Любіте так, як Він вас полюбив.

Любов одна усі серця єднає,
Любов'ю світ Господь благословляє.
Любов нам двері раю відкриває,
Свята і вічна Божая любов.

Михайло Клекоць